

NE naš čas

PRI ŠOSTANJSKIH TABORNIKIH — Odred »Pusti grad« Soštanj je v okviru občinske taborniške zveze letos že sedmič zapored organiziral taborjenje na lepi jasi sredi gozda v Ribnem pri Bledu. Na tem, skoraj idiličnem prostoru, bo letos preživelo počitnice in se seznanilo z življenjem skavtov tudi precej netabornikov. — Reportažo o Kajuhovem taboru objavljamo na 8. strani.

27. julij 1973 • Leto IX., št. 22 (192) • Cena 1 dinar • Poština plačana v gotovini

GLAVNI IN ODGOVORNI UREDNIK Ljuben Naraks

JAVNA RAZPRAVA

Med nami sta osnutka besedil zvezne in republiške ustave. Zdaj je čas, ko naj bi v javni razpravi zbrali mnenja, predloge in pripombe ter jih posredovali zvezni in republiški ustavni komisiji, ki bosta laže oblikovali dokončno besedilo.

Čeprav je poletni čas razmeroma neugoden za javno razpravo, pa smo z njo v velenjski občini že začeli. Vodstva družbenopolitičnih organizacij se bodo najprej seznanila z ustavnim besedilom. V razpravah bodo morala oceniti, v kolikšni meri smo v občini Velenje že uresničili ustavna dopolnila. Ta del razprave v vodstvih pa je namenjen tudi pojasnjevanju dokaj težkega ustavnega besedila. Takšen način razpravljanja bo omogočil, da bomo vzbudili dovolj zanimanja in zmotivirali ljudi k razmišljanju.

Javna razprava o osnutku zvezne in republiške ustave pa bo v Saleški dolini povezana s konkretizacijo vsebine ustavnih določil, ker bomo v tem času občani razpravljali tudi o lastnem občinskem urbanističnem planu 1980. Tako daljnosežnega načrtovanja smo se v Saleški dolini lotili zaradi tega, da bomo na začetku 1980. leta imeli ustvarjeno osnovo za nadaljnji razmah. Zato urbanistični plan 1980 v bistvu predstavlja naše bodoče življenje, takšno kakršno se spodobi za občana naše družbe v tistem obdobju. Naš urbanistični plan ne bo suhoparen in ne bo skupek več ali manj razumljivih števil, pač pa bomo v njem načrtno zasnovali načine dela in življenja, da bomo lahko kot občani čimbolj ustvarjalni.

Nova ustava izhaja iz osnovnega načela, da so delovni ljudje nosilci oblasti. Naš plan 1980 pa bo dejansko zajemal

življenje v zaokroženi skupnosti in določal kako se bomo samoupravno združili. To pa pomeni, da bomo z našim planom 1980 omogočili delovnim ljudem najpomembnejšo odločanje v naši družbi, ko bodo sami resnično odločali o tistem dohodku, ki je namenjen za nadaljnji razvoj gospodarstva in skupnih potreb.

Javno razpravo o obeh ustavah, in v velenjski občini še o urbanističnem planu 1980, ne organiziramo zgolj zato, da bi občane učili političnega jezika. Ob seznanjanju z besedilom ustav in našega plana jih moramo seznaniti z bistvom, kar pomeni, da jih napotimo v dejavno ustvarjanje in odpravljanje slabosti, tistega, kar bi morali, pa še do slej nismo storili. Pri takšnem javnem demokratičnem razpravljanju bomo takoj sproti ugotavljali, v kolikšni meri smo v Saleški dolini že uresničili ustavna dopolnila, ki v našem samoupravnem življenju omogočajo, da pride do polne veljave beseda delavstva. Ko pa bomo na teh razpravah ugotovili, do kam smo prišli, pa bodo morale slediti akcije. Med njimi je zelo pomembno pisanje »malih ustav«, ki jih bomo sestavljali sami v občini, krajevni skupnosti, temeljni organizaciji združenega dela in organizaciji združenega dela. Zdaj je čas, da brez odlašanja začnemo pisati statute — občinskega, v krajevni skupnosti in TOZD.

Javna razprava bo tem bolj plodna, če bo dobro organizirana in če bodo dejavne družbenopolitične organizacije. Te pa so v velenjski občini dejansko nosilke razprav. Akcijski program, ki ga v današnji izdaji tednika tudi objavljamo, zavzema vse politične aktiviste k poglobljenemu delu.

Lj. Naraks

Slavje so začeli že v soboto zvečer s kresovanjem na Goricah nad Soštanjem. Tu so zakurili kres kakšnega v Soštanju ne pomnijo. V soboto zgodaj zjutraj pa so prebivalce starega mesteca ob Paki prebudili zvoki godbe Zarja in streljanje iz možnarjev. Zvoki godbe na pihala so odmevali vso sobotno dopoldne. Godbeniki so priredili promenade koncert na vrtu poleg Kajuhovega doma.

V vili Siroko pa so se na svečani jubilejni seji zbrali člani delavskega sveta in številni gosti. Med njimi so bili: upokojena direktorja tovarne usnja Andrej Stegnar in Boris Lenček, Jože Globačnik generalni sekretar slovenskih sindikatov, Avgust Jeriha podpredsednik skupščine občine Velenje, Jože Veber sekretar izvršnega odbora občinske konference SZDL, Branko Stigar predsednik delavskega sveta industrije usnja Vrhnika in drugi. Svečano zasedanje je vodil predsed-

NE LE JUBILEJ

SOSTANJ, 21. julij (In) — Soštanski usnjarji so se zbrali na stadionu Siroko in proslavili 185-letnico obstoja tovarne. Njihova tovarna je najstarejša usnjarna na slovenskem in zato so še tembolj ponosni na svojo stanovsko tradicijo.

neverjetnim elanom poprijeli za delo, in če ni šlo drugače, tudi udarniško izpolnjevali svoje letne proizvodne plane. Zaradi takšnega zanosa, ki so ga pokazali mnogi večkratni udarniki, je tovarna dobila veliko zveznih in republiških priznanj in pohval. Med mnogimi udarniki pa so se še posebej izkazali Lojzka Grabner, Pepca Ledinek, Pepca Dobejč, Anton Težak, Anton Tajnik, Franc Trapečar, Franc Hleb, Martin Zacirkovnik in Martin Ločan.

Se posebej pomembno pa je za tovarno usnja leto 1950. Delavci so 16. septembra izvolili svoj prvi delav-

položaju, ker ni bilo na voljo surovin in deviz, da bi kupili surove kože v Ameriki, Abesiniji, Novi Zelandiji in Skandinaviji.

Tovarno usnja v Soštanju so počasi modernizirali. Leto 1962 so zgradili nov obrat kroma, vendar to še ni zadostovalo, da bi šli v korak z drugimi tovrstnimi podjetji v državi. Tovarno je leta 1954 prizadela huda poplava, ki je zalila proizvodne obrate in poškodovala stroje. Naslednji hud udarec je tovarno zadela 13. oktobra 1966. Takrat je velik požar upepelil večji del stare tovarne in povzročil precej grotne škode. Za soštanske usnjarje je na-

tovarno zelo hud udarec še posebno za organe samoupravljanja, smo po več letih spet dobili mladega in požrtvovalnega direktorja Franja Kljuna, ki je za obstoj tovarne usnja začel iskati nove možnosti napredka. Izdelali smo sanacijski program in iskali nove možnosti za modernizacijo tovarne ter morebitno integracijo s solidnim partnerjem sorodne stroke. Povezali smo se z industrio usnja Vrhnika in lani junija podpisali pogodbo o poslovnem tehničnem sodelovanju. Začeli smo s predelavo svinjskih kož v usnje za izdelavo konfekcije. Potrebne kože dobimo od Vrhnčanov. Kupili smo nove sodobne stroje za predelavo svinjskih kož, ki so na tujem tržišču zelo iskane. Pred leti smo začeli delati v novem sivalnem obratu, kjer izdelujemo predvsem zaščitna sredstva in konfekcijo. V njem delajo pretežno ženske. Sodelovanje z industrio usnja Vrhnika pa nam omogoča nove perspektive in prepričani smo, da bo zaradi izredno uspešnega referenduma, prišlo še do tesnejšega sodelovanja v okviru temeljne organizacije združenega dela.

Svoj govor na svečanem zasedanju delavskega sveta o praznovanju 185-letnice tovarne usnja je predsednik Herman Lešnik zaključil z besedami: »Soštanski usnjarji prekaljeni v skoraj dvesto letni tradiciji nismo klonili v najtežjih trenutkih, ki so pretresali tovarno, ker smo se zavedali vere v človeka in boljšo prihodnost. Nujno vanje je nujno. Imamo novega, mladega in perspektivnega direktorja, ki se je skupaj s samoupravnimi organi, zvezo komunistov, sindikatom in drugimi družbenopolitičnimi dejavniki naše občine poglobil v zaupano funkcijo. Delo je družbi.«

Direktor tovarne Franjo Kljun, dipl. strojni inž., je

DALJE na 5. strani

Svečano zasedanje delavskega sveta

nik delavskega sveta tovarne usnja Soštanj, Herman Lešnik. Ta je tudi podrobno govoril o zgodovinskem razvoju tovarne, težavah in uspehih.

Med drugim je povedal: »Po osvoboditvi se je začelo veliko delo obnove in forsiranja proizvodnje, kajti potrebe za obutev so bile izredno velike. Kljub zastarelemu in skoraj že povsem amortiziranemu strojnemu parku so delavci z

ski svet, za predsednika pa Antona Težaka. Imeli so tudi upravni odbor, ki ga je vodil Jože Plaznik. Tako so soštanski usnjarji že tri mesece po sklepu zvezne ljudske skupščine uresničili načelo »tovarne delavcem« in prevzeli v svoje roke upravljanje. Njihova nova vloga pa ni bila lahka. Delavski svet in upravni odbor sta se skupaj z vodstvom tovarne večkrat znašla v izredno težavnem

stalo izredno težavno obdobje. Razpravljali so že, da bi tovarno ukinili. To pa bi bil za ljudi iz Soštanja in okolice hud udarec, saj jim je tovarna že skoraj dve stoletji rezala kruh. Predsednik delavskega sveta Herman Lešnik je v zvezi s tem povedal: »Zaradi treznega premisleka k sreči ni prišlo do ukinitve tovarne. Po večkratnem menjavanju v vodstvu in celo prisilni upravi, kar je bil za

Zadnje dni po svetu

• **FRANCIJA IZVEDLA JEDRSKO EKSPLOZIJU:** Kljub velikemu ogorčenju svetovne javnosti je Francija minulo soboto izvedla napovedano jedrsko eksplozijo pri otočju Mururoa v Južnem Pacifiku. Najizrazitejši dokaz protesta je novozelandska ladja, ki je bila v trenutku eksplozije v tako imenovanem območju nevarnosti.

• **S KRVJO PODPISANA PROŠNJA:** Egipčanski predsednik Anvar el Sadat je sprejel predstavniko Libijcev, udeležencev pohoda, ki so mu izročili prošnjo napisano s krvjo. V njej se zavzemajo za popolno združitve Libije in Egipta. Sadat je v dvehurnem pogovoru potrdil, da si tudi Egipt želi takšne združitve. V govoru ob 21. obletnici egipčanske revolucije pa je Sadat izjavil, da Združene države Amerike ne želijo miru na Bližnjem vzhodu in da poskušajo s tem, ko pomagajo Izraelu obdržati stanje takšno kot je na tem področju. V zvezi s prizadevanjem Libijcev, da izsilijo popolno združitve obeh dežel do 1. septembra, je Sadat dejal, da naravna

čustva niso zadostna podlaga. Poudaril je, da je najprej treba temeljito proučiti gospodarske, politične in socialno strukturo, da bodo lahko prebodili težave.

• **NEUVRŠČENE DRŽAVE IZDELALE NOV OŠNUTEK:** Skupina neuvrščene države, članice Varnostnega sveta, je izdelala nov osnutek resolucije o Bližnjem vzhodu ter ga poslala drugim članicam sveta, da bi nato na podlagi njihovih mnenj in pripomb izdelali dokončno besedilo nove resolucije. Osnutek resolucije obseja nadaljevanje izraelske okupacije arabskih ozemelj. Neuvrščene države v Varnostnem svetu so: Indija, Indonezija, Gvineja, Kenija, Sudan, Panama, Peru in Jugoslavija.

• **JORDANSKI KRALJ PROTI PALESTINSKI DRŽAVI:**

Kralj Husein je obtožil tunizijskega predsednika Burgibo, da je »palestinski stvari zadal udarec z nožem«, ko se je zavzel za ustanovitev palestinske države na vzhodni obali reke Jordan.

VLADO BARABAŠ
komentator Radia
Ljubljana

KOMENTAR TEDNA

Neslavna ameriška pustolovščina v Indokini gre nezadržno proti koncu. V Južnem Vietnamu so po sklenitvi sporazumov o prenehanju vojne in umiku ameriških vojaških enot, vojaške operacije s pravnega vidika omejene zgolj na kršenje mednarodnih dogovorov, z operativnega vidika pa so na ravni, ki zagotavlja, da se vsaj v bližnji prihodnosti sedanje razmerje sil ne more resneje porušiti. V Laosu bojov ni, pa tudi sicer so bili spopadi v tej državi najmanjša utež na tehtnici ravnotežja v Indokini. Pra-

stresajo na kamboško ozemlje, zavzele Phnom Penh, vendar to nameru odlagajo, ker so jim proameriške sile glavni vir oskrbe in ker bi glavno mesto po zavzetju prav gotovo z bombami zravnali z zemljo. Ameriški kongres je (in s tem se je Bela hiša strinjala) sklenil, da po 15. avgustu ne bo več nobenih sredstev za kakršnokoli ameriško dejavnost v Indokini. V luči prej omenjenih ocen o vojaškem položaju v Kambodži bi ta odločitev morala pomeniti ne le konec vojne, ampak tudi nesporno vojaško

tudi z Moskvo in Pekinom. Američani so bili namreč vse dosedanje sporazume o prenehanju vojne v Indokini prisiljeni sklepati z neposredno zainteresiranimi stranmi, vse osvobodilne sile pa so uživale podporo in pomoč Sovjetske zveze in Kitajske, čeprav ne povsod v enakih meri in na enak način. Tako je moč sklepati, da je konec vojne v Kambodži odvisen od takšnega ali drugačnega sporazumevanja med velikimi silami. Otopljivih znamenj za konkreten dialog Washington—

merje sil se je spreminilo in ZDA so pripravljene sprejeti Sihanuka vsaj kot partnerja v pogajanjih. Vendar pa je zdaj Sihanuk tisti, ki postavlja pogoje za pogajanja, zlasti umik Lona Nola z oblasti. Če bi Američani sprejeli Sihanukove pogoje, bi uspeh Kissingerjevih prizadevanj v Pekingu odprl pot mirovnim pogajanjem o Kambodži. Jasno pa je, da Američani na takšnih pogajanjih ne bi mogli vsiljevati svojih pogojev, pogajanja pa bi se morala v normalnih razmerah končati uspešno za kmerske osvobo-

KAMBODŽA IN VELESILE

va in popolna vojna je zdaj samo še v Kambodži, toda tudi tu je čedalje več znamenj, ki kažejo proti koncu, ki pa je slejkoprej pogojen tudi edečer g m dg n p di z obnašanjem in stališči velikih sil, ne le z vojaškimi zmagami kmerskih osvobodilnih sil, ki nizajo čedalje več uspehov v svojem pravičnem boju.

Zagovorniki ameriške vojaške intervencije trdijo, da samo vsakodnevno množično bombardiranje onemogoča padec glavnega mesta Phnom Penha. Po drugi strani pa nasprotniki ameriške intervencije z veliko zanesljivostjo ugotavljajo, da bi osvobodilne sile lahko kljub tovorom bomb, ki jih ameriški težki bombniki

zmago osvobodilnih sil. -in glavnoinidi ev dn o Toda to bi bilo preveč lepo in enostavno, da bi bilo lahko resnično. Malo verjetno je namreč, da so Američani kar tako dvignili roke od Kambodže in Indokine in opustili misel, da bi rešili vsaj tisto, kar se rešiti še da. To še toliko bolj, ker močni Nixonovi nasprotniki, ki zdaj izkoraščajo afero Watergate za napade na politiko popuščanja in zblíževanja med velesilami, samo čakajo trenutek, da bi poraz v Kambodži pojasnili kot ameriško kapitulacijo pred drugimi velesilami v Aziji.

Potemtakem velja ugotovitev, da mora Washington, če se želi pogoditi s Kambodžo, pred tem najti skupni jezik

Moskva v tej smeri za zdaj še ni, medtem ko je napovedani obisk Henryja Kissingerja v Pekingu sredi avgusta mogoče razumeti kot del (verjetno poglaviti) ameriško-kitajskega sporazumevanja o kamboški usodi. Še zlasti, če vemo, da Kissinger izraža upanje, da se bo v Pekingu srečal s šefom kamboške države princa Sihanukom, ki ga Kitajska podpira kot edinega zakonitega predstavnika Kambodže.

Američani, ki so organizirali državni udar v Kambodži in pripeljali na oblast Lona Nola, dolgo časa niso pristajali na pogovore s Sihanukom. V najboljšem primeru so govorili, naj se Sihanuk pogaja z Lonom Nolum. Toda raz-

dilne sile. Toda vsak uspeh osvobodilnih sil in Sihanuka v sedanjem položaju pomeni hkrati tudi uspeh Kitajske, to pa je tisto, kar vznemirja Združene države Amerike, zlasti nasprotnike boljših odnosov med velikimi silami.

Zavedajoč se, da so vojaški uspehi osvobodilnih sil le premalo za mir v Kambodži in da je ta odvisen zlasti od velikih sil, predvsem od ZDA, lahko edinole ugotavljamo nekatere (v glavnem vendarle samo majhne) korake v smeri miru, sicer pa je položaj zlasti z vidika morebitnih posledic za odnose med velikimi silami tako zapleten, da ni možnosti za kakršnekoli jasnejše ugotovitve ali napovedi.

...in domovini

• **SEJA PREDSEDSTVA ZVEZNE KONFERENCE SZDL:** Predsedstvo zvezne konference socialistične zveze je na zadnji seji obravnavalo aktualna vprašanja gospodarske stabilizacije ter o ukrepih gospodarske politike. Predsedstvo je med drugim sprejelo sklep, v katerem poudarja potrebo po popolnem angažiranju vseh samoupravnih družbenih dejavnikov, družbenopolitičnih organizacij in drugih pri doslednem izvajanju politike stabilizacije.

• **IZVRŠNI SVET SE STRINJA S POVEČANJEM OD:** Slovenski izvršni svet se je na seji, ki je bila konec minulega tedna, strinjal s predlogom, da se naj z dopolnilom družbenega dogovora zagotovi možnost za dvig osebnih dohodkov v družbenih dejavnostih za povprečno 10 odstotkov. Izvršni svet je tudi podprl predlog republiškega sveta zveze sindikatov Slovenije, da se zaradi hitre rasti življenjskih stroškov, kar je posebno prizadelo delavce z nizkimi osebnimi dohodki, valorizirajo osebni dohodki nekaterim najnižjim obračunskim skupinam zaposlenih. Izvršni svet predlaga, da se vrednost kalkulativnih osebnih dohodkov za nekvalificirane delavce poveča za 150 dinarjev, (od 900 na 1500), prav toliko za priučene, (od 1000 na 150),

in za delavce s poklicno šolo za 50 dinarjev (od 1450 na 1500).

• **PROSLAVE OB DNEVU VSTAJE:** Po vsej Sloveniji je bila v nedeljo vrsta proslav in prireditev ob 22. juliju dnevu vstaje slovenskega naroda. Po tradiciji so ob prazniku zagoreli kresovi, mladina je organizirala pohode do raznih partizanskih krajev, borci in aktivisti pa so obiskali svoja nekdanja operativna področja in proslavili praznik z domačini. Veliko slavlje je bilo tudi v Starem Logu pri Kočevju. Ob 30-letnici prvega zbora aktivistov osvobodilne fronte so se zbrali nekdanji in sedanji aktivisti. Med udeleženci svečanosti v Starem Logu so bili tudi Sergej Kraigher, France Popit in druge ugledne osebnosti slovenskega političnega življenja.

• **NADURNO DELO V RUDNIKIH:** Izvršni svet Slovenije se je na svoji seji strinjal s predlogom družbenega dogovora o upoštevanju osebnega dohodka, doseženega v delu poleg polnega delovnega časa v premogovnikih za izračun pokojninske osnove in osnove za nadomestila osebnega dohodka iz zdravstvenega zavarovanja. Dogovor sklenejo republiški svet zveze sindikatov, skupnost pokojninskega in invalidskega zavarovanja, zveza skupnosti zdravstvenega zavarovanja, gospodarska zbornica, organizacije združenega dela proizvodnje premoga v Sloveniji in IS.

Predsedniku Titu je Nixon poslal kamenine z Lune in jugoslovansko zastavo, kakršno so ameriški kozmonavti pustili na površini zemeljskega satelita • Kdo je težji? Ali ameriški dolar, ali nemška marka? Odkar vrednost dolarja pada, so ga začeli z drugimi valutami meriti kar na tehtnici in ugotavljati koliko ameriških bankovcev je potrebno za evropske.

Ljudje v krajevni skupnosti

CIRKOVCE

Resolucija velenjskih upokojencev

Nekateri domačini menijo, naj bi se vas imenovala samo Cirkovce. Brez Smartinske in Škalske kot je vas zdaj razdeljena. Prav tako bi bilo boljše, če vzhodni del Hrastovca, ne bi spadal v njihovo krajevno skupnost.

Sončen dan. Vse okoli nas brsti v zelenju, ko se počasi peljemo proti Cirkovcam. Kako tudi ne bi. Saj tu prevladujejo hribi, ki so pokriti s smrekovimi in listnatimi gozdovi. Ob robu ceste rastejo gozdne jagode. Kajpak, da se nisimo mogli upreti skušnjavi, da se ne bi ustavili in jih utrgali. Tako smo počasi potovali proti tej, med hribi stisnjeni vasi.

Prav lepo jo je pogledati. Vse hiše so na kupu okoli vaške cerkve, ki stoji na majhni planoti. Toda v vasi nismo našli nikogar, kajti predsednik krajevene skupnosti stanuje precej iz središča vasi, na svoji kmetiji. Kar daleč smo namreč morali pešačiti, da smo prišli do nje. Martina Rednaka smo ujeli ravno pri njegovem motorju, ko se je odpravil v Velenje. Seveda ni bilo s potjo potem nič, ampak smo se vsedli za mizo v veliki kmečki izbi in začeli pogovor.

Predsednik krajevene skupnosti Martin Rednak je pripovedoval o življenju kmetov v tej krajevni skupnosti, kajti ta je precej obširna in kmetije so raztresene daleč naokoli. Govoril pa nam je tudi o problemih, ki jih v krajevni skupnosti ne manjka: Rednak je predsednik KS Cirkovce že peto leto. Ta krajevna skupnost obsega Smartinske in Škalske Cirkovce ter del Hrastovca. Ljudje so z udarniškim delom v zadnjih letih zgradili okoli 20 kilometrov cest. To se pravi, da so jih popravili in uredili toliko, da so sedaj prevozne tudi z motornimi vozili. Tako so zdaj ceste potegnili tudi do najbolj višinskih kmetov, ki so bili brez njih. Občina jim je pri gradnji pomagala samo s stroji, medtem ko so material dobivali iz dveh bližnjih »pruhov«, ki jih imajo. Tudi druga dela so vse opravili sami s prostovoljnimi delom. Druga težava, ki jih tare, je vsekakor elektrika. Se sedaj imajo okoli pet kmetij, ki nimajo elektrike, nekaj od njih pa ima samo enofazno, tako da je zgolj za razsvetljavo. Tudi to bi se moralo urediti, saj Cirkovce le niso navsezadnje taka hribovska vas, da do tja ne bi mogli po-

tegniti žic in s tem svetlobe v kmečke hiše ob zimskih večerih.

Tako smo govorili o problemih v tej krajevni skupnosti. Vsekakor niso majhni. Eden izmed večjih je tudi vprašanje šole v tem kraju. Res je, da je otrok zelo malo, toda res je tudi, da so šole, ki je štirirazredna, pred leti obnovili in je v primerjavi s staro zelo lepa in tudi primerna za pouk. Vendar, ko otroci končajo štiri razrede, se morajo podati v dolino; v Velenje ali pa v Pako. To pa je precej daleč, saj iz Cirkovca nimajo prevoznega sredstva. Poleti je ta pot prijetna, saj je toplo in vedno se najde dovolj časa tudi za igro. Kaj pa pozimi? Otroci hodijo daleč tudi po uro in pol in to v mrazu in snegu. Zato ljudje v Cirkovcah mislijo, da bi za te otroke občina lahko priskrbela prevoz. Ni potreben avtobus, čeprav je tu dovolj tudi delavcev, ki so zaposleni v dolini, temveč bi bil dovolj že kombi, ki bi poskrbel za prevoz otrok. Vendar pa si ljudje ne morejo misliti, da bi sedaj, ko je šola v Cirkovcah obnovljena, le-to celo ukiniteli, kakor je že bilo govora. Kajti brez prevoza si je težko

FRANC NOVINŠEK: »Cesta Hrastovec—Cirkovce naj bo občinska«

zamisliti, da bi prvošolčki sami premagovali pot v dolino in nazaj in to tudi pozimi. Se en problem, ki je v zvezi s šolo, pa je vseka-

kor učna moč. Težko je namreč dobiti učitelje, ki bi bili pripravljene službovati v gorskih vasi. Sedaj jih ena izmed učiteljic zapušča, druga pa odločno pravi, da sama štirih razredov ne more učiti, kar ji radi verjamemo. Zato bi Cirkovčani radi dobili učitelja, ki bi se poleg tega, da bi skrbel za vzgojo njihovih otrok, z njimi boril tudi proti problemom, ki jih obkrožajo in sodeloval v družbenopolitičnem življenju kraja.

Če se preselimo iz vasi na kmetije, ki so raztresene na tem območju, se tu ljudje ukvarjajo največ s prevozom lesa v dolino in živinorejo. Vendar pa tu nastopata dva, celo trije problemi. Lesa ljudje ne kupujejo ali pa po zelo nizki ceni. Prav tako je z živino. Včasih kmet pelje živino tudi po trikrat v dolino in nazaj, ker jo noče prodati po tako nizki ceni, kot mu jo ponujajo. Tako šele tretjič živino proda, s tem pa prav gotovo izgubi, kajti zaradi prehojene poti živina shujša in je zato tudi cena zanjo nižja. Se en problem, ki je povezan z živino, pa je mleko. Kmetje bi lahko prodali v dolino veliko mleka, toda ker niso urejene ceste, po mleko noče nihče priti. Sami ga ne morejo voziti in tako jim mleko ostaja doma. Prav gotovo bi bilo to mleko v dolini dobrodošlo, kmetje pa bi si s prislužnim denarjem tudi lahko pomagali. Dovolj bi bil tovornjak, ki bi po mleko lahko prihajal v vas in to mogoče trikrat na teden. Mogoče jim bo pa tudi druge probleme s pomočjo občine le uspelo rešiti.

Martin Rednak je tudi povedal, da se mu zdi mesto predsednika krajevene skupnosti za njega preveč odgovorno in pretežko. Saj mora poleg tega tudi obdelovati kmetije, na kateri sta sama z ženo in tremi otroki. Dejal je, da bi rad videl, če bi to funkcijo prevzel človek, ki je tudi drugače podkovan o družbenopolitičnem življenju in ki bi poleg tega imel tudi razumevanje za probleme kmetov in hkrati delavcev, ki jih je tu dovolj.

Ko smo se poslovili od

Martina Rednaka, smo obiskali tudi občinskega odbornika Franca Novinška. Njega smo »ujeli«, ko se je ravno odpravil kosit. Kar težko smo ga pregovorili, da se je z nami vsedel pod košato jablano, kjer smo začeli pogovor. Tudi Novinšek je povedal težave kot prej Rednak, samo da je dodal še nekaj. To je revščina, ki je nekaterim ljudem kar preveč naklonjena. To smo opazili že sami. Ko smo se namreč peljali proti Cirkovcem je pred vasjo, ki je zelo lepa, stara podrtija. In v tej podrtiji, kjer imajo kuhinjo kar na prostem in spijo v zaprtem prostoru zbitem iz desk, živi menda sedem ljudi. Res je, da to ni samo problem krajevene skupnosti, ki ob tem ne more storiti ne vem kaj, ampak je to problem predvsem občine. Sramota je namreč, da nihče ne vidi, oziroma noče videti v kakšnem prostoru stanujejo njihovi delavci, ki so zaposleni v dolini. Prav gotovo bi se kje našla kakšna sobica, če že ne stanovanje, da tem ljudem ne bi bilo treba stanovati v taki podrtiji. Ob tem se lahko odkrito vprašamo, kaj bi na to dejal kakšen tujec — turist, če bi ga pot slučajno zanesla v ta kraj. Prav gotovo mu ne bi šlo v račun, da dela reklamo za tako lepo vasico lešena podrtija, v kateri živijo ljudje. To boli tudi Novinška in še marsikoga v Cirkovcah. Meni tudi, da denar, ki jim ga daje občina (okoli 15000 dinarjev), ne

bo rešil vseh težav. Čeprav so ti ljudje zelo pridni in veliko naredijo s prostovoljnimi delom, se brez denarja ne da vse narediti.

Tako sta pripovedovala Martin Rednak, predsednik krajevene skupnosti in Franc Novinšek občinski odbornik. Prepričani pa so, da se bodo problemi okoli elektrike, vodovoda, ceste in še drugi s časom le rešili. Saj tudi mladi Cirkovčani radi ostajajo doma in si gradijo. Torej to ni in ne bo nikoli postala vas starih očiakov, ampak je vas naseljena z mladimi, ki imajo voljo do dela in življenja.

MARTIN REDNAK: »Težko je biti predsednik KS, če nisi učen.«

Nekoč je bila na tem prostoru lepa hiša, ki pa jo je upepelil ogenj. Zdaj pa je kar s plankami zbito zavetišče sedmih ljudi.

TEMELJNA IZOBRAŽEVALNA SKUPNOST VELENJE

razpisuje delovno mesto

RAČUNOVODJE

Kandidat mora poleg splošnih pogojev imeti še naslednje:

— srednjo strokovno izobrazbo finančne smeri ter 5 let delovnih izkušenj.

Pismeno ponudbo s kratkim življenjepisom in z navedbo izpolnjenih pogojev naj pošljejo kandidati v roku 15 dni po objavi razpisa na naslov: Temeljna izobraževalna skupnost Velenje, p. p. 1. Stanovanja ni.

Na razširjeni seji društva upokojencev Velenje so razpravljali o porastu življenjskih stroškov v letošnjem letu. Upokojenci so bili z novoletno uskladitvijo pokojnin zelo prikrajšani. Gmótni položaj upokojencev pa se je po novem letu še poslabšal, saj cene stalno naraščajo. Zaradi tega so velenjski upokojenci poslali skupščini skupnosti pokojninskega in invalidskega zavarovanja SR Slovenije naslednjo resolucijo:

— Namenoma ne navajamo cen niti odstotkov, ker je o tem pisalo in še piše naše časopisje. Vse kritike in protesti na ta račun so naleteli na nerazumevanje pri odgovornih organih. Ugotovili smo, da smo upokojenci obravnavani kot del naše socialistične samoupravne družbe, ki je v breme in naj nosi tudi največjo težo stabilizacije. Se posebno so prizadeti upokojenci z nizkimi in povprečnimi pokojninami, to je pokojninami s katerimi ni moč dostojno živeti. Nepravilno je in ne moremo se strinjati, da se linearno uporabljajo odstotki.

Zaradi nemogočega stanja zahtevamo od skupnosti pokojninskega in invalidskega zavarovanja SR Slovenije, da skupščina te skupnosti resno pristopijo k obravnavi tega problema in sicer v smislu 178. člena in še posebno določila 181. člena ter da se jasno in točno opredeli zavoljočasne rešitve usklajevanja pokojnin ob novem letu. Do sedaj tega problema še nismo reševali s tako odgovornostjo kot bi ga morali v naši samoupravni družbi.

Naše stališče je upravičeno, ker se čutimo diskriminacijsko zapostavljeni, to pa nikakor ni v skladu z našim minulim delom.

Pridružujemo se vsem ostalim upokojencem širom Slovenije pri naših zahtevah. Upamo, da bo skupščina skupnosti pokojninskega in invalidskega zavarovanja resnično pristopila k ureditvi naših zahtev in v zadovoljstvo vseh upokojencev.

Seminar za amaterske režiserje

Seminarja za amaterske režiserje, ki je bil v Kopru, so se udeležili tudi štirje režiserji iz naše občine. Udeležba naših režiserjev na tem seminarju je pomembna prireditve tako za društva kot tudi za celotno gledališko dejavnost v velenjski občini. Seminaristi so si pridobili precej znanja, saj so se v štirinajstih dneh seznanili z mnogimi stvarmi, ki jim bodo koristile pri njihovem amaterskem delu.

Ne smemo tudi prezreti, da so podjetja vsem odobrila štirinajstdnevni dopust. Občinska zveza kulturno prosvetnih organizacij pa je prispevala denar.

Bojan Ograjenšek

— Zelo mi je žal, če sem vas užalil. Morda vas bo kava malo razbistrila. Prosim, vzemite svoje stvari. Prosim, oprostite, mi vse moje besede. Nisem imel namena žaliti vas, ji je dejal z mehkim in prijetnim glasom. Vedela je, da ni ničesar kriva in da se ji ni treba ničesar bati. Pravzaprav je lahko srečna, da je prišla na policijo, ta jo lahko ščiti in brani. Vendar so besede tega človeka zadevale kot strela z jasnega in to v najgloblji delček srca. Govoril ji je nekaj podobnega, skoraj prav tako, kot njen prijatelj v New Castlu, preden je odšla na pot.

Obrišala je solze in se skušala pomiriti. Toda, vsega tega, vseh teh besed se ni nadejala.

— On je kriv za smrt moje sestre, se je ponovno spomnila na njegove besede. Ali je to res? Ali je res bilo tako? Ali je Jeff res falot, ganster?

To so vprašanja, zaradi katerih je tudi ona odšla iz Hjustona. Nekaj podobnega je menil tudi Tom. Toda Jeff je njen mož, bil je tudi oče njunega otroka... Ona se ga je oklenila. Res je, Jeff je imel veliko negativnih lastnosti. Tudi sama je opazila, da je v zadnjem času vse globlje zabredel na poti, ki niso mogle biti niti dobre, niti poštene... To je čutila. Ali je zabredel na te poti šele sedaj, ali pa se je tako dolgo prikrival? Vrsta vprašanj na katerih ni znala odgovoriti. Toda nekaj je bilo jasno. In tudi ta policaj ji je potrdil. To je tudi opravičevalo njena dejanja. Domneve so domneve, brez dokazov pa vedno ostanejo le sumničnija. Zato je tudi odšla od doma, da bi zbrala dokaze. On je njen mož.

Spominjala se je, da je bil nekoč zelo dober. Pomagal ji je. Bil je zelo

pozoren. Ker je bil tako dober z njo, mu bo tudi ona pomagala, če je zšel v kako slabo družbo. Tudi če je začel piti, mu bo skušala pomagati, da bo spet postal človek. Rešila ga bo kot človeka, potem pa se naj zgo-di tisto, kar se mora.

S spuščeno glavo je zapustila poslopje. Najprej je mislila na svojega moža. Ali je on kriv? Ali jh res to, kar o njem govore? Velikokrat je, zlasti od tedaj, ko je zapustila svoje mesto, razmišljala o tem.

V ušesa so ji nenehno zvenele tiste njegove besede o mrtvi sestri. Podoba njenega moža je postala tudi umazana, okoli sebe je širil duh po alkoholu, in vedela je, da mora najti resnico.

Medtem ko je Ava Gringwotch šla zamišljena po cesti, se je Kannet sprehajal po pisarni. Tudi on je mislil na

prejšnja leta. Tudi njegova je ime Jeff, Jeff Gringwotch spominjalo na težko tragedijo. Misli je o njem in se boril sam s seboj, vedoč, da nima dovolj dokazov, da bi lahko tega gangsterja, igračo v rokah velikih, prijel in ga predal pravici. Bilo je precej dokazov in nasprotnih dokazov, imel je dovolj podatkov, toda tisto, kar je iskal, in kar bi moral imeti tistega ni našel.

Ava je naredila nanj velik vtis. Bil je izreden psiholog, kar mu je v njegovi stroki mimo ostalih vrlin in specialnega šolanja že večkrat pomagalo pri razrešitvi najtežavnejših nalog. Takoj je spoznal, da je Ava zelo dobra in plemenita ženska, tako da se je začudil, kako to, da se je ta ženska poročila z gangsterjem. Mimo tega pa se je bal za njo, spominjajoč se smrti svoje sestre. Njena po-

OBRAČUN

doba se mu je vtisnila v spomin in komaj je čakal, da se naslednjega dne ob določeni uri spet prikaže.

— Moram ji pomagati, moram jo izvleči iz pesti tega gangsterja, je mrmljal in kadil cigareto za cigareto. — Že s tem se mu bom vsaj malo maščeval za tisto, kar je storil moji sestri, kateri nisem mogel pomagati...

Vstop preiskovalca je prekinil njegova žalostna razmišljanja. Začela sta se pogovarjati o tem primeru. Iz poročila dežurnega policajca se je videlo, da je bil ta prepričan, da je Ava streljala na gangsterja, čeprav je ona to odločno zanikala. Iskal je nekaj jasnega, oprijemljivega. Na stran je potisnil prepričanje, da ona ni čisto nič kriva in da ni imela nobenega orožja. Verjel ji je, prepričan je bil, da je govorila čisto resnico.

— Preiščite to zadevo in rekonstruirajte dogodke na samem kraju, je dejal preiskovalcu. — Morda je bil tam kak čuvaj skladišče, pa se mu je ta ženska zamislila in je streljal na gangsterja. Sem prepričan, da se je pripetilo kaj podobnega.

— Toda danes je praznik in prazniki...

— Naredite tako, kot sem vam ukazal, ga je prekinil šef. — Ko bo jutri prispela missis Gringwotch, naj pride takoj k meni, to povejte dežurnemu na glavnih vratih.

S tem je bil končan pogovor. Kannet je še zasukal številčnico telefona in poklical policijo.

Sedaj te pa res ničesar več ne veže, da se ne bi mogel preseliti k meni, je govorila vdova Mary Burt svojemu prijatelju Jeffu Gringwotchu, ki je bil tako pijan, da sploh ni mogel stati. Ležal je na

njenem kavču, v desetem nadstropju stolpnice.

Molčal je in vlekel pipo. Oči so se mu počasi zapirale, njene besede pa je razumel le na pol. Od njega je bila starejša kak dve leti, kar pa v ostalem ne igra prav nobene vloge pri ženskah. Prepričana je bila, da ji je ona prevzela ljubljene človeka. Čeprav je vedela, da se je Jeff zabaval z mnogimi ženskami, je bila vsa njena jeza uperjena na Avo, ker je bila njegova žena. Upala je, da se Jeff ne bo nikoli oženil, ker je mislila, da je neozdravljiv ženskar, kakršen je pravzaprav tudi bil. Zato je tudi mrzila Avo, ki je edina imela toliko moči, da se je poročila z njim in ga odtrgala od življenja nepopoljšljivega ženskarja.

Mary je bila zadovoljna s sredino, v kateri je žvela odkar se je poro-

čila z bogatim in starim producentom. Kot svoj edini življenjski cilj je želela maščevati se Avi, ker ji je prevzela ljubljene človeka. Čeprav je bila še zelo lepa, bogata in vdova, tako da je dobila že nešteto poročnih ponudb, si je vtepla v glavo, da mora razbiti družino Gringwotch ter se oženiti z Jeffom. Pri tem ni šteditila niti denarja. Sicer, če ne bi imela dovolj denarja, je Jeff ne bi niti pogledal.

In ravno tragedija, ki je zadela Gringwotchove, pravzaprav tragedija, ki je zadela Avo, ji je za uresničenje želja prišla kot naročena. Ko je Ava odpotovala, ne govorec nič, kam in po kaj gre, in ko ni pustila svojemu možu niti dovolj denarja za hrano in še manj za pijačo, je Mary menila, da je sedaj napočil njen čas.

DALJE PRIHODNJIČ

profil

MARIJA TRŽAN

Pišemo vam o Cirkovcih, pa vam bomo napisali tudi nekaj o eni izmed najstarejših vaščank, ki žive tukaj. To je Marija Tržan, po domače Tržanova Mima, ki živi malo pred vasjo, v ti-pični kmečki hišici. Čisto sama je tu, kjer obdaja z ene strani njeno hišico mogočen hrib porasel z mešanim gozdom, na drugi pa pelje tik mimo hiše ozka vaška cesta. Mima živi tukaj, kot smo omenili, že osemdeset let. Prav nič ji ni dolgčas, čeprav nima ne radia, niti kakšnih kuhinjskih električnih pripomočkov. Kako bi jih pa tudi imela in kaj bi ji koristili, če pa nima elektrike. Zvečer ji dela družbo in svetlobo stara petrolejka, v enem kotu zarjavel štedilnik, v drugem kmečka krušna peč, na stenah pa stare slike in koledarji. Pa se prav nič ne pritožuje. Všeč ji je takšno življenje kot ga ima in beseda elektrika jo kar malo prestraši. »Saj jo ne potrebujem,« pravi. »Če sem žvela brez nje do sedaj, bom pa še na-

prej. Le za kaj mi bo? Zvečer grem tako zgodaj v posteljo, ko pa me je strah samo v temi.«

Mima kljub svojim osemdesetim letom še sama kosi travo na tistem ozkem pasu zemlje, ki jo ima. Ima tudi dve kozici, ki sta prav poredni, kadar ju spusti na pašo. »Veste, nista velikokrat zunaj, pa se takrat znorita, ko ju spustim. Kje pa morem vsak dan letati za njima, ko pa imam dovolj drugega dela,« pravi Mima.

Kar ne moremo verjeti, ko jo gledamo, da jih ima Mima že osemdeset. Saj je tako živahna in njene poredne oči se iskrijo izpod rute, ki ji zakriva obrez predsoncem. »Ja, veste, ampak vodo bi pa le rada imela pri hiši. Zdaj moram namreč prav v vas ponjo, štiri-sto metrov daleč. To pa je le predaleč zame, ki sem že stara,« nam pripoveduje, zraven pa se smeji.

Mima tudi ni bila nikoli zaposlena. Vedno je živela v tej mali kmečki hiši, se

ukvarjala s tistim koščkom zemlje, ki ji pripada in z drugim delom, ki ga na vasi ne manjka. Zato je sedaj na stara leta občinska podpiranka. Vendar pa je z občino kljub temu naredila majhno »kupčijo« kot je sama dejala. »Veste, zmenili smo se, da bo hiša, v kateri živim, po moji smrti pripadala občini. Tako smo tudi naredili pogodbo. In zato sedaj dobim od občine 400 dinarjev. Toda, če bodo hoteli karkoli preurediti, bodo to lahko storili samo potem, ko mene ne bo več,« pravi Mima.

In tako klepetamo, jo opazujemo in se ji čudimo. Mima pa se veselo smeji, se pogovarja z nami in pridno zamahuje s koso. Res je srečna. Prav nič je ne moti, da ona nima lepe hiše kot njen sosed, da nima boljšega radia ali pa televizije. Mimo ne moti niti to, da nima elektrike in srečno živi v svoji stari majhni hišici z dvema kozicama, starim štedilnikom in petrolejko, ki ji dela ob večerih družbo.

DOPUSTNIKI V VELENJU

Za letošnje poletje lahko zapišemo, da je precej muhasto. Resda sonce močno pripeka, res pa je tudi, da so vrnes zelo pogosti nalivi, ki povzročajo precej nejevolje med vode željnimi kopalci. Ko smo bili pred dnevi ob velenjskem jezeru, sta bila edina kopalca le laboda, pa tudi počitniške hišice v gozdiču so samevale same. Le pred parimi so bili avtomobili. Ustavili smo se pred tremi in povprašali »lastnike«, kako jim je všeč pri nas.

JOSEFA DIERLICH: V Velenje zelo rada prihajam. Mislim, da sem že desetkrat preživela

dopust v tem lepem mestu. Kot vidite sem zelo navezana na to prelepo dolino, v kateri so živeli moji starši. Potem so se preselili v Nemčijo, kjer sem se tudi jaz rodila. Zdaj živim z možem v Dorthmundu. Tukaj bom ostala mesec dni. Če je pa tako prijetno v tem hladnem gozdu. Tudi s hrano sem zadovoljna. Pri vas ni tako drago kot pri nas. Škoda je le, da nam vreme ni preveč naklonjeno. Tako, da se bolj malo kopamo in sončimo. Bili smo tudi na morju. Le en dan, ker mi ni bilo prav nič všeč. Veliko raje sem tukaj. V Velenje bom seveda še prišla.

ZIVOJIN VUKOVIČ:

Doma sem iz Pulja. Morja imam dovolj čez leto, zato med dopustom najraje odhajam v notranjost. Lani smo sklenili, da spoznamo Slovenijo. Obiskali smo Bovec, Mangart, Bled, Bohinj, Kranj. Letos pa smo bili že na Vrhniki, Kamniku, Logarski dolini, odšli pa bomo še na Pohorje. O Velenju sem slišal že toliko lepega in zanimivega da sem ga moral videti. Resnično, zelo lepo in urejeno mesto je. Zal mi je le, da kar naprej dežuje. Če bi bilo več sonca, bi ostali več dni, tako pa se bomo zadržali le en dan. Tukaj, v tem gozdu je zelo primerno za tiste, ki

se odločijo, da bodo živeli v hišicah. Mi pa smo prišli s sotorom. Zal pa za kampiranje ni najbolj primernege mesta.

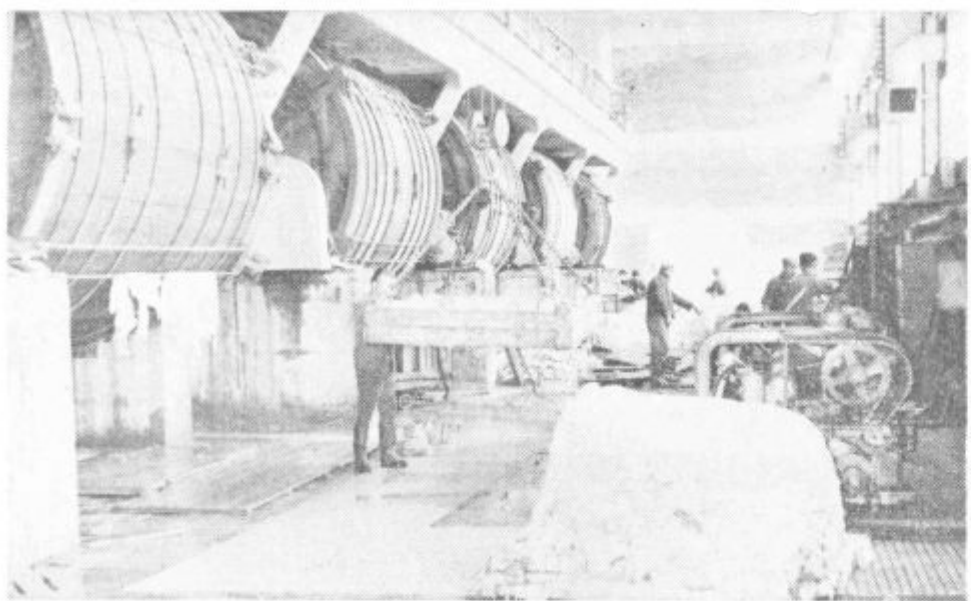

NADA MARINKOVIČ: Tudi mi smo podobno kot naši kolegi letos sklenili, da dopust preživimo bolj po no-

madsko. Potujemo iz kraja v kraj in spoznavamo lepote Slovenije. V Velenju sem prvič. Vedela sem, da je to še mlado mesto, ki se še razvija, vendar pa nisem pričakovala, da bo tako lepo. Verjetno bi še boljši vtis naredilo name, če ne bi prispeli v Velenje po dežju. Čeprav sem v tem kraju šele slab dan pa mislim, da ima premalo manjših gostišč. Pohvaliti pa moram še vašo tovarno gospodinjne opreme. Doma imam namreč kar tri proizvođe Gorenja. TV, pralni stroj in štedilnik. Resnično, zelo dobri izdelki so.

Toliko so povedali trije turisti o Velenju. Vsi trije pa tudi člani njihovih družin so bili v glavnem zadovoljni s tem, kar lahko dobijo kot turisti pri nas. Menili pa so tudi, da je v Velenju premalo zabave, posebnih prireditev za turiste. Kajti ples za razvedrilo, poleg kopanja in sončenja ni dovolj. Prav tako so dejali, da restavracija Jezero in hotel Paka nista dovolj za turiste. Premalo je majhnih gostišč, kjer bi poleg pijače lahko dobili tudi kakšno posebnost.

Zgodovinski razvoj tovarne usnja Šoštanj

Po prvi svetovni vojni pa so nastopile povsem druge razmere. Predvojne zveze so bile zaradi novih mej večinoma pretrgane, potreba po likancu v takratni Jugoslaviji pa premajhna, da bi mogla zaposlovati tako razsežno podjetje. Konjunktura likanca se je zmanjšala pač zato, ker je bila na pragu doba modernizacije in mehanizacije ter je zaradi tega število konj začelo občutno padati, še posebno v modernih armadah, katerim je bila tovarna usnja glavni dobavitelj. Bilo je torej potrebno preusmeriti in razširiti proizvodnjo tudi na druge vrste usnja, hkrati pa preusmeriti tudi prodajo. Podjetje je začelo poleg izdelave galanterijskega usnja zmanjševati proizvodnjo likanca, obenem pa uvajati proizvodnjo drugih vrst vegetabilnega usnja, kakor tudi boks — usnja vseh variant. Cimbolj se je po prvi svetovni vojni krčih obseg svetovne trgovine, tembolj je bilo potrebno gledati izključno na oskrbovanje domačih potreb, ker je izvoz postal nerentabilen in zaradi carinskih ter deviznih zaprek celo nemogoč. Na domačem trgu pa se je podjetje vse bolj in bolj uveljavljalo, ter uživalo tedaj sloves največjega in lahko rečemo tudi najsolidnejšega podjetja usnjarske stroke v državi, saj ni bilo mesteca, kjer se ne bi prodajalo usnje šoštanjске tovarne. Poleg tega pa je bila tovarna takrat tudi največji dobavitelj državnih, zlasti vojaških oblasti. Tovarna je takrat zaposlovala od 400 do 500 delavcev, pač po potrebi, dnevno pa je lahko predelala 1000 komadov govejih kož. Za gospodarsko življenje Šoštanja in okolice ter blagostanja njegovega prebivalstva, je bila tovarna velikega pomena, ker je od nje živelo ne samo število delavcev z družinami, temveč posredno še mnogo obrtnikov, trgovcev in dobaviteljev surovin.

V Šoštanju, ki je pred drugo svetovno vojno imel eno samo industrijsko podjetje tovarna usnja — poleg raznih obrtnih obratov, žage, trgovin in gostišč — je bilo precej razgibanost delavstva, ki je že leta 1919 ustanovilo svojo strokovno delavsko organizacijo. Delavci so

si na sedanjem Trgu svobode zgradili svoj zadrzni dom, v katerem je bila zgoraj dvorana za igre in ostale prireditve, spodaj, kjer je sedaj trgovina, pa je bil gostinski lokal in delavski konzum. Ustanovili so tudi napredno društvo Svoboda, ki je imelo telovadno in dramsko sekcijo, pevski in tamburaški zbor, kjer so se v naprednem duhu izobraževali. V tovarni usnja so že leta 1917 ustanovili tudi lastno prostovoljno gasilsko društvo. Le-to vzdržuje 3 operativne desetine, ki že preko 5 desetletij skrbijo za požarno varnost v tovarni, sodelujejo pa tudi pri gašenju zunanjih požarov. V tovarni so vsako leto proslavljali tudi delavski praznik 1. maj s tem, da so imeli zborovanja ter razne nastope in izlete v bližnje okolice. Na proslavi 1. maja 1925 se je pri delavskih zaupniških strokovnih organizacijah porodila zamisel po ustanovitvi godbe na pihala. Za instrumente je nekaj prispevala tovarna, večino denarja pa so zbrali delavci sami, ki so v ta namen odstopili enodnevni zaslužek. Godba je prvič nastopila že naslednje leto s koncertom na proslavi 1. maja 1926. leta. V teku več desetletij je širok Sloveniji na raznih tekmovanjih tudi godba dosegala zavidljive uspehe in različna priznanja. V letu 1935 je godba Zarja Tovarne usnja Šoštanj sodelovala tudi na znamenitem zletu Svoboda v Celju, na katerem je bil glavni govornik tovarniški vodja Franc Leskošek Luka, ki je takrat v svojem govoru tudi povedal, da se je pričel štrajh delavcev v tovarni usnja Šoštanj. Le-ta pa je izbruhnil v času hude gospodarske stiske in kapitalističnega izkoriščevanja, tako, da so delavci v okviru svoje strokovne organizacije preko svojih delavskih zaupniških strokovnih kolektivno delovno pogodbo, čeprav je bilo takrat precej delavcev tudi odpuščenih. Zanimivo je, da so se s skoraj enotedensko stavko solidarizirali tudi šoštanjski trgovci in obrtniki ter ostali prebivalci.

V času okupacije je tovarna dobila nemškega komisarja v osebi Herberta Woschnagga, proizvodnja pa je bila v glavnem namenjena vojni industriji. Zanimivo je, da se proiz-

vodnja ni preveč forsirala, čeprav so lastniki bili sprva okupatorju naklonjeni, nato pa že od leta 1942 dalje podpirali narodnoosvobodilno gibanje, tako z orožjem, kakor tudi z ostalim materialom. Lastniki so v nekaterih primerih tudi uspešno posredovali in zaščitili svoje delavce pred okupatorsko oblastjo. Ugotovljeno je tudi, da so pred okupatorjem skrili precejšnje zaloge usnja, bencina in drugih surovin, ki so jih potem dali ljudski oblasti. Herbert Woschnagg in njegova žena Malvina sta odšla celo v partizane, kjer so ju Nemci skupaj z otrokoma v Zgornji Savinjski dolini ujeli. Herbert je bil poslan v taborišče Dachau, od koder se je po osvoboditvi vrnil s prebolelim tifusom in kmalu nato umrl, ženo Malvino pa so po pobjugi iz mariborskih zaporov ubili. Drugi lastnik brat Valter pa je že leta 1941 pobegnil v Svico, od koder je bila doma njegova žena, ki je bila članica komunistične partije Svice.

Partizani prvega štajerskega bataljona so med NOB prvič napadli Šoštanj v noči od 7. na 8. oktober leta 1941, ki je prešel v zgodovino kot prvo osvobodeno mesto v Sloveniji, čeprav le za nekaj ur. Zatem je sledilo še 5 napadov na Šoštanj, med katerimi je bil zlasti uspešen napad Sereerjeve brigade v noči med 15. in 16. novembrom leta 1944, ko so partizani v tovarni usnja zaplenili okrog 3000 kg usnja, ki so ga z vozovi odpeljali v svoje postojanke okoliških gozdov. V noči med 18. in 11. aprilom 1945 je Sereerjeva brigada ponovno napadla Šoštanj. To je bil poslednji partizanski napad na Šoštanj, pri katerem so borci Sereerjeve brigade vdrli v tovarno usnja ter zaplenili večje količine usnja. Pred rekvizicijo v tovarni usnja so partizani uničili oziroma onesposobili vso nemško vojaško strukturo. Zlasti velja poudariti, da je bilo precejšnje število tovarniških delavcev v partizanih, večje število delavcev z družinami interniranih ali izseljenih nekaj delavcev pa tudi ustrelenih, tako da je bilo proti koncu vojne v tovarni le še okrog 200 delavcev.

Da je tovarna proti koncu

vojne sploh še kolikor toliko dobro obstajala in osvoboditev dočkala skoraj brez večjih okvar, ki bi jih lahko povzročil okupator ob odhodu, gre nedvomno zasluga zavednemu delavstvu in tovarišu Antonu Arzenški. Delo osvobodilne fronte se je odražalo tudi v tovarni, saj je med drugimi akcijami storila vse, da ostane tovarna nepoškodovana in usposobljena, da bi lahko takoj pričela proizvodnjo ter tako pomagala pri obnovi porušene in od vojne izčrpane domovine. Temu pa je vsekakor veliko prispeval tovariš Arzenšek, ki ga je OF že leta 1944 postavila za ilegalnega upravnika tovarne. Tovariš Arzenšek je domačin, ki je že od mladih let delal v tovarni ter se je do leta 1945, ko je imel že 30-letno delovno dobo, do potankosti seznanil s tovarno in vsemi skrivnostmi proizvodnje kvalitetnega usnja — je to zaupano mu funkcijo povsem upravljal — in bil po osvoboditvi do upokojitve konec 1961. leta tehnični vodja tovarne. Tovarna je po osvoboditvi takoj začela delati s polno zmogljivostjo in je v nekaterih obdobjih zaposlo-

vala celo do 600 delavcev. Svedeva pa je bilo v tej burni dobi obnove potrebno veliko naporov, da je tovarna z zastarelimi in skoraj popolnoma dotrajanimi stroji dosegala in celo presegala zadane planske naloge. Cestokrat so nastajali problemi nabave surovin kož in reproducijskega materiala. Še zlasti tanina in premoga, ki ga je potrebovala lastna električna kalorična centrala.

Tovarna, ki jo je prva leta po osvoboditvi vodil delegat ministerstva za industrijo SRS, je imela svojo ekonomijo, trgovino, menzo in razne delavnice za potrebe svojih delavcev in njihovih družinskih članov. Veliko aktivnost je pokazala še zlasti sindikalna organizacija. Le-ta je že leta 1941 prispevala na mesec po 6.000 din za Dom igre in dela, sedanji otroški vrtec v Šoštanju, da so otroci zaposlenih mater imeli v domu malico in kosilo. Prav tako je tudi uprava tovarne nakazala domu večjo denarno pomoč. Poleg tega pa ima tovarna usnja še danes patronat nad osnovno šolo Karla Destovnika-Kajuha v Šoštanju.

Na pobudo sindikata so ponovno oživele razne oblike kulturnega in društvenega delovanja ter tekmovanja tako znotraj kolektiva, kakor tudi v republiškem merilu. Godba Zarja je nastopala na raznih svečanostih in proslavah ter na tekmovanjih dosegala zavidljive uspehe. Žajvel je tamburaški in pevski zbor, dramska sekcija in strelska družina ter športno društvo Usnarj, kjer sta bili zlasti aktivni nogomet-

spevala za splošne potrebe v občini. Člani delovnega kolektiva so se popoldne zbrali na priložnostni proslavi in usnjarskem pikniku. Zbranim je spregovoril predsednik delavskega sveta Herman Lešnik, pozdravil pa jih je tudi direktor Franjo Kljun. Na zborovanju usnjarskega sveta Herman Lešnik, pozdravil pa jih je tudi direktor Franjo Kljun. Na zborovanju usnjarskega sveta Herman Lešnik, pozdravil pa jih je tudi direktor Franjo Kljun.

Zbral in napisal VIKTOR KOJC

Ne le jubilej

(Nadaljevanje s 1. strani)

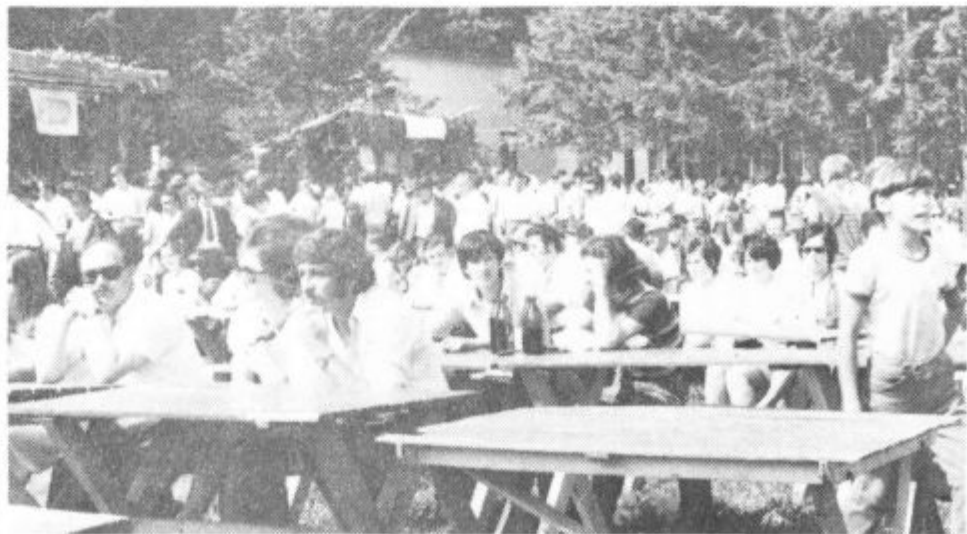
na zasedanju delavskega sveta v vili Siroko govoril o poslovanju v zadnjem času. Najprej je podrobno povedal kaj ga je privedlo, da je prišel v tovarno usnja Šoštanj, o razmerah ko je prevzel delovno mesto direktorja, za tem pa je dejal: »V letošnjem jubilejnem letu usnjarskega prvega desetletja smo poslovanje zaključili dokaj ugodno za naše razmere. Ustvarili smo približno 2 milijona dinarjev dobička. Proizvodnja se je odvijala načrtno, zlasti od aprila dalje. Naše sodelovanje z industrijo usnja Vrhnika se je tako poglobilo, da smo se odločili kot TOZD priključiti k Vrhniki.

ki. Tako se je na referendumu odločil skoraj ves kolektiv. Zadnje mesece namakamo za kromov obrat 12 ton na dan svinjskih kož od maščene teže, kar ustreza približno 14 tonam na dan surovih kož. Za vegetabilni obrat pa 6 do 7 ton na dan govejih kož. Skupaj več kot 20 ton na dan, kar tovarna usnja Šoštanj redno skozi daljše obdobje še nikoli ni dosegla.«

Direktor Kljun je podrobno govoril o samoupravljanju v tovarni in o samoupravnih jedrih, ki so nove oblike sodelovanja neposrednih proizvajalcev v upravljanju. Spregovoril je tudi o sanacijskem programu in povedal, da je tega sprejel republiški rezervni sklad. Sredstva so odobre-

na in tovarna usnja Šoštanj bo lahko začela izvajati sanacijski program. Dotaknil

se je še družbenega standarda zaposlenih in deleža usnjarske, da bi čimveč pri-

Piknik šoštanjskih usnjarskev

s ploščico označen najvišji vodostaj poplave z dne 12. septembra 1931. Po sedanji poplavi pa se je vodostaj na gasilskem domu zvišal kar za 58 cm, torej je voda dosegla tedaj v tovarni višino 132 cm. Škoda je bila ogromna, tako v oddehkih kakor tudi na strojih in napravah, ter ocenjena skupaj na 52 milijonov din. Čiščenje poplavljenih prostorov in oddehkov je bilo opravljeno šele v 5 dneh po poplavi.

Ker je tovarna vsa povojna leta dajala vse svoje denarne viške za izgradnjo težke industrije in ostale družbene potrebe, se sama ni mogla dovolj hitro razvijati in modernizirati, kar je zanj postalo skoraj usodno. Še posebej hud do je tovarno prizadel strahoten požar 13. oktobra 1966. leta zvečer, ki je upepelil večji del stare tovarne in povzročil približno za pol milijarde starih dinarjev škode. Pri gašenju požara, ki je ponoči dajal strahoten videz, je sodelovalo 22 gasilcih, katerim so pomagali še gasilskih društev s preko 300 števili tovarniški delavci. To je bil za kolektiv, ki je že tako imel veliko problemov, poleg požara okrog leta 1880 in v letu 1906 že tretji, za tovarno usnja izredno hud udarec. Toda vztrajni šoštanjski usnjarski so spet požrtvovalno zvišali rokave in s pomočjo kolektivov, ki so jim priskočili na pomoč, kmalu omili nastalo škodo.

Zaradi potreb na domačem in svetovnem tržišču se je proizvodnja v tovarni usnja poleg že standardnih izdelkov vseh vrst vegetabilnega usnja, preusmerila v predelavo svinjskih kož v usnje. V ta namen je tovarna sklenila dne 28. 6. 1972. leta pogodbo poslovno tehničnega sodelovanja z Industrijo usnja Vrhnika s čimer je bila zagotovljena nabava večjih količin svinjskih kož za predelavo. Začeli pa so tudi z obratom šivalnice, kjer izdelujejo različna zaščitna sredstva in konfekcije. Tu so zaposlene večinoma ženske in obrat je v razmeroma kratkem času dosegel že lepe poslovne uspehe.

S poslovnim sodelovanjem z Industrijo usnja Vrhnika je tovarni usnja Šoštanj zagotovljena dolgoročna perspektiva. Še predvsem glede izvoza. V zvezi s predelavo svinjskih kož v usnje je tovarna že nabavila najsoodnejše stroje, s katerimi se b oproces proizvodnje še izboljšal in moderniziral, za kar ima vsekakor precej za slug sedanji direktor dipl. inž. Franjo Kljun.

Vsi ti uspehi, ki jih je Tovarna usnja Šoštanj dosegala tekem 135 let svojega obstoja, so vsekakor odraz velike zavesti in discipliniranosti šoštanjskih usnjarskev, ki iz roda v rod nadaljujejo tradicijo svojih prednikov. Kljub niso niti v najtežjih trenutkih, ki so pretresali tovarno, kar je dokaz simbola delavske moči in sedanje mladostne svežine, le-to pa je lahko samo v ponos naši samoupravni socialistični skupnosti. KONEC

Skladno z akcijskimi političnimi programi vseh družbenopolitičnih organizacij občine Velenje in Skupščine občine glede raz-

prav o osnutku ustave SFRJ in ustave SRS ter razprav o smernicah urbanističnega programa in načrta družbenoekonomskega razvoja

občine Velenje do leta 1980 je izvršni odbor občinske konferencie SZDL na svoji seji dne 13. julija 1973 sprejel naslednji

AKCIJSKI PROGRAM

I.

• Ustavna statutarna komisija, ki je bila imenovana na seji občinske konferencie SZDL, ZK in OSS, dne 14. decembra 1972 naj prevzame nalogo tolmačenja ustavne tematike tako v TOZD kot v krajevnih skupnostih. Komisijo sestavljajo: Andrej Starman, Stane Ravljen, Kristijan Hraštel, Harold Karner, Rado Silva, Albin Amon, Jože Melanšek, Marjan Marinšek, Miran Topolovec, Valter Končan, Edvard Centrih, Jožica Smonkar, Jože Miklavc, Lojze Batič, Lojze Napotnik.

Komisijo naj razširijo še z naslednjimi: Franjo Arlič, Lado Zakošek, Pane Semečnik, Karel Kordež, Matjaž Natek, Franjo Kazažinec, Beno Grozdnik, Drago Tratnik in Bojan Glavač.

Občinski sindikalni svet naj vključi v to komisijo še vse ostale, ki so sposobni voditi ustavno razpravo.

• Vsa teža razprav o smernicah urbanističnega programa srednjeročnega načrta družbeno ekonomskega razvoja do leta 1980 slega na skupni seji za pravico programa, katera bo tudi nosilec razprav.

Nosilci razprave o planu 1980 bodo: Avgust Jeriha, Ivan Fece, Drago Tratnik, Rudi Hudovernik, Hermina Klančnik, Ivan Gaber, Janko Vovk, Viktor Mazej, Tatjana Smit, Jože Melanšek, Vlado Baškovič, Martin Primožič, Vili Jelen, Milan Valenčak, Avgust Vohar, Ljuban Naraks, Lado Zakošek, Franjo Korun, Stefan Dolejši, Ciril Grebenšek ml., Ferdo Kukovec, Borut Jenko, Lojze Ribič, Franjo Kljun, Berto Feliciano, Vlado Videmšek, Jože Veber in ostali člani komisije po TOZD.

• V vseh OZD in TOZD naj na prvi naslednji seji delavskega sveta imenuje koordinacijski odbor s predsednikom in člani za izvedbo vseh javnih razprav, ki izvirajo iz teh sklepov. V te odbore naj se obvezno vključi: direktor, predsednik OOS, sekretar OOKZ, predsednik DS in predsednik ZMS.

Vsi koordinacijski odbori so odgovorni za izvedbo priprav na predstojajoče razprave, preko predsednika odbora pa morajo biti tesno povezani z nosilci razprav pri občinskem sindikalnem svetu, oziroma občinski konferenci SZDL.

• Poseben poudarek je treba dati propagandni službi. V te namene se moramo poslužiti lastnih virov propagandnega obveščanja in to: časopisa NAS ČAS, lepakov, plakatov, propagande preko šolskih ustanov, predvsem pa internih glasil delovnih organizacij v RLK, TGO, TUS, RSC, SGP Veograd, ERA itd. V propagandne namene se mora vključiti tudi javna informacijska sredstva.

• Poseben poudarek je potrebno posvetiti tehnični pripravi samih razprav. Menimo, da bi se vse razprave morale izvršiti po samoupravni delovnih skupinah (na eni razpravi naj bi sodelovalo največ 50-70 ljudi). Na tej osnovi naj bi ločili odgovorne vodje skupin in njihove namestnike. Na razpravi v teh skupinah se morajo obvezno pisati zapisniki (tiskani na posebnem formularju), na osnovi katerih se bo ob zaključku razprav sumiralo predloge za spremembo obravnavane vsebine, predloge za dopolnitev in vprašanja v zvezi z obravnavano vsebino idr. Vse zapisnike se mora takoj po zaključku razprave oddati občinskemu sindikalnemu svetu oziroma občinski konferenci SZDL.

• Vse družbenopolitične organizacije morajo pred pričetkom razprav s svojimi osnovnimi organizacijami (SZDL, ZK, OSS, ZMS) obravnavati problematiko organizacijskih priprav in samega vodenja razprave.

• Enako morajo k organiziranju razprav pristopiti tudi samoupravne interesne skupnosti in društva. TIS Velenje naj izdela oziroma planira v mesecu septembru rodilniške sestanke na osnovnih solah v Velenju in Sošanju ter v njihove programe vključi tudi razpravo o planu 1980 in ustavnih spremembah.

• Do 1. avgusta se mora izdelati okvirni razpored razprav s časovno opredelitvijo. Razprave morajo biti zaključene najkasneje do 15. oktobra 1973.

a) V vseh OZD morajo takoj izdelati časovni razpored razprav in sicer: 1. samostojna razprava o smernicah urbanističnega programa in srednjeročnega načrta družbenoekonomskega razvoja občine Velenje do leta 1980 ter 2. samostojna organizacija razprav o ustavnih spremembah.

b) Občinska konferenca SZDL skupaj s predsedniki KO SZDL sprejme časovni razpored razprav po krajevnih skupnostih, ki bodo skupaj za obe temi.

II.

OSNUTEK OPERATIVNEGA NAČRTA ZA ORGANIZACIJO IN SPREMLJANJE JAVNE RAZPRAVE O OSNUTKIH NOVIH BESEDIL ZVEZNE IN REPUBLIŠKE USTAVE NA OBMOČJU OBČINE VELENJE.

• Politična organizatorja in usmerjevalca javne razprave o osnutkih novih besedil zvezne in republiške ustave sta Ob SS Velenje in OK SZDL Velenje. V razpravah se mora opozoriti predvsem na tiste nove elemente v osnutkih ustavnih besedil, ki jih bo treba v javni razpravi zlasti široko in poglobljeno obravnavati. Z osnutki se mora pravočasno in dovolj široko seznaniti vse delovne

ljudi, da bodo vsi, ki bodo to želeli dobili dodatna pojasnila in odgovore na zastavljena vprašanja. Normalno, da se bo vsebina razprav globalno vzeta za OZD in TOZD razlikovala od vsebine na terenu oziroma krajevnih skupnosti.

• Javna razprava bo potekala hkrati o osnutkih novih besedil zvezne in republiške ustave, kar bo omogočilo sprotne primerjanje in ugotavljanje vsebinske skladnosti besedil in določb obeh ustav na vseh področjih.

• Da bo javna razprava uspešno potekala, je treba zagotoviti dovolj potrebne gradiva v obliki posebnih brošur, priročnikov, občasnih informacij z že izraženimi pripombami, mnenji, stališči in predlogi, katera se bodo izoblikovala na celotnem področju SRS. Morda ne bi bil odveč material izdelan s posebnim poudarkom na posamezne teme kot na primer: komunalni sistem, delegatski sistem, družbeno ekonomski odnosi itd.

• Za tiste politične delavce, ki bodo vodili razprave in dajali širša uvodna pojasnila se mora organizirati ustrezen pripravljalni posvet oziroma seminar.

• Program razprav in omenjene sklope morajo sprejeti vsi izvršni organi vseh družbenopolitičnih organizacij.

• Vabila za razpravo morajo biti javno objavljena (lokalni tisk, radio, lepaki itd.), da lahko razpravam prisostvujejo vsi zainteresirani. Na vse razgovore je treba vabiti zvezne in republiške poslance ter članke republiških in zveznih vodstev družbenopolitičnih organizacij.

• Ob koncu vsakega sestanka ali razgovora je treba izdelati poročilo o poteku razprave, v katerem je treba navesti organizatorja sestanka, število navzočih, število udeležencev v razpravi ter iz katerih socialnih skupin so nosilci pomembnejših predlogov. Vodja sestanka po končani razpravi povzame stališča, ki so se oblikovala v razpravi, z navedbo pomembnejših argumentov ter druga mnenja iz razprave. Poleg večinskih stališč je potrebno v poročilu navesti druga mnenja in predloge, skupno z utemeljitvami njihovih nosilcev in vsaj približno število udeležencev, ki so podprli taka mnenja.

• V zadnji fazi razprav naj bi v občini sklicali konferenco SZDL ali splošni zbor občine, ki oceni razpravo v občini in sprejme stališča, ki jih kot mnenja celotne samoupravne strukture občine posreduje koordinacijski komisiji pri republiški konferenci SZDL Slovenije.

V CELJU NAJBOLJŠI ATLETI IZ ŠESTIH DRŽAV EVROPE

Na atletskem stadionu v Celju bo v soboto 4. in 5. avgusta letošnja največja prireditev pri nas — polfinale za evropski atletski pokal.

Nastopili bodo najboljši

atleti ZR Nemčije, Poljske, Švice, Finske, Španije in Jugoslavije.

Za to kvalitetno atletsko prireditev je veliko zanimanje ne samo pri nas temveč tudi v tujini, saj bo tek-

movanje prenašalo 12 radijskih in televizijskih postaj v različne države Evrope.

Pokrovitelj tekmovanja bo predsednik izvršnega sveta SRS Andrej Marinč.

Svoj delež k tekmovanju bo prispeval tudi AK Velenje s sodelovanjem svojega sodniškega zbora.

Tednik Naš čas pa bo podelil poseben pokal atletu, ki bo dosegel najboljši rekordni doseg stadionu na tem tekmovanju.

Rabijo strelišče

PIONIRJI REPUBLIŠKI PRVAKI

Pionirji strelske družine Rudar-RSC so k naslovu republiških prvakov v streljanju z zračno puško, dodali še naslov najboljše ekipe v republiškem streljanju z malokalibersko puško.

Na strelišču v Ljubljani se je za naslove republiških prvakov z malokalibersko puško potegovalo 150 strelcev. Najboljši so tudi bili Velenjčani — pionirji, mladinci in člani.

Največ uspeha so imeli pionirji, ki so ekipno osvojili prvo mesto 735 krogov. Med posamezniki pa Rudi Ramšak deli naslov prvaka 256 krogov, Fuad Balta je bil osmi 241, Jusuf Ahmič z 238 krogi 15. Ekipa Rudarja — RSC, ki jo sestavljajo omenjeni mladi strelci bo zastopala Slovenijo na državnem prvenstvu.

Mladinci so dosegli na tem tekmovanju 5. mesto. Pionir Ramšak je v tej konkurenci dosegel 6. mesto, z 217 krogi in s tem dosegel normo za nastop na državnem prvenstvu.

Članska vrsta je dosegla 7. mesto med 20. ekipami. Tudi med člani je bil od Velenjčanov najboljši Ramšak, ki je dosegel najboljši klubski rezultat 457 krogov od 500 možnih. Drugi najboljši v ekipi, pa je bil Hinko Bola 44 krogov.

Velenjski strelci so na republiškem prvenstvu znova dokazali svojo kvaliteto s streljanjem z malokalibersko puško, kljub temu da nimajo pogojev za treniranje. Že več let si občinski strelski odbor prizadeva za izgradnjo strelišča v Velenju. Načrt za strelišče in lokacijo že imajo, zataknilo pa se je pri soglasju

Jusuf Ahmič, Fuad Balta, Rudi Ramšak in trener Hinko Bola

ŠPORTNA IGRIŠČA V VELENJU

Obveščamo cenjene goste in obiskovalce Velenja, da smo odprli športna igrišča pri letnem bazenu v Velenju. Obiskovalcem igrišč nudimo rekreacijo na odbojškarskem, teniš in badminton igrišču, ter kovanje v letnem bazenu.

Igrišča so odprta vsak dan od 8. ure zjutraj do 20. ure zvečer. Do 1. avgusta 1973 na igriščih ni

vstopnine, zaračunamo le obrabnino za športne rekvizite, ki si jih lahko obiskovalci sposodijo.

Vabimo Velenjčane in ostale obiskovalce, da se čim številneje poslužujejo novih športno rekreacijskih objektov.

KOMUNALNO OBRATNI CENTER TOZD storitve

OPERATIVNI PLAN JAVNE RAZPRAVE V KRAJEVNIH SKUPNOSTIH

Tek. št.	Krajevna skupnost	Dan in datum razprave	Čas	Prostori	Odgovoren za organ. in sklic ljudi	Referent druž. plana	Referent ustavnih sprememb
1.	BELE VODE	nedelja 9. 9. 1973	9	Sola	Valenčak Milan	Valenčak Milan	Melanšek Jože
2.	CIRKOVCE	nedelja 9. 9. 1973	9	Sola	Tratnik Drago	Tratnik Drago	Tratnik Drago
3.	DRUŽMIRJE—GABERKE	sobota 15. 9. 1973	18	Gasilski dom	Videmšek Vlado	Dolejši Štefan	Topolovec Miran
4.	GORENJE	nedelja 16. 9. 1973	9	Zadružni dom	Zadružni Stane	Gorogranc Ivo	Starman Andrej
5.	LOKOVICA	petek 14. 9. 1973	18	Zadružni dom	Primožič Martin	Primožič Martin	
6.	PODKRAJ—KAVCE	nedelja 16. 9. 1973	9		Jelen Vili	Smit Tatjana	Marinšek Marjan
7.	PAKA	nedelja 9. 9. 1973	9	Sola	Grebenšek Ciril ml.	Vovk Janko	Centrih Edo
8.	PLESIVEC	nedelja 23. 9. 1973	10	Sola		Mazej Viktor	Melanšek Jože
9.	PESJE	petek 14. 9. 1973	18	Dom svobode	Fece Ivan	Fece Ivan	Centrih Edo
10.	RAVNE	nedelja 9. 9. 1973	15	Sola	Stropnik Ivan	Hudovernik Rudi	Ravljen Stane
11.	SKORNO—FLORJAN	nedelja 16. 9. 1973	9				
12.	SALEK	petek 14. 9. 1973	18	Ostrouh	Primožič Martin	Primožič Martin	Napotnik Lojze
13.	SKALE	sobota 15. 9. 1973	18	Gasilski dom	Ravljen Stane	Klančnik Hermina	Ravljen Stane
14.	SENTILJ	petek 14. 9. 1973	18	Dom družb. org.	Jelen Vili	Jelen Vili	Amon Albin
15.	SMARTNO OB PAKI	petek 21. 9. 1973	18	Prosnetni dom	Veber Jože	Veber Jože	Napotnik Alojz
16.	TOPOLŠICA	nedelja 23. 9. 1973	15	Dom Partizana	Krevselj Stane	Korun Franjo	Marinšek Marjan
17.	ZAVODNJE	nedelja 23. 9. 1973	9	Prosnetni dom	Naraks Ljuban	Naraks Ljuban	Amon Albin
18.	SOŠTANJ	od 9. do 22. 9. 1973	9	Prosnetni dom	Vohar Avgust	Vohar Avgust	Starman Andrej
19.	VELENJE	2-3 javni tribun					

Komisija za volitve in imenovanja pri
Skupščini občine Velenje
razpisuje (reelekcija)
delovno mesto

RAVNATELJA glasbene šole Frana Koruna Koželjskega

Kandidat mora poleg splošnih pogojev izpolnjevati še naslednje: višja ali visoka izobrazba ustreznega glasbenega izobraževalnega zavoda in 5 let prakse v glasbeno-vzgojnem delu. Kandidati naj pošljejo pismene vloge z dokazili o izpolnjevanju pogojev 15 dni po objavi razpisa.

Po 13. in 24. členu zakona o sodiščih splošne pristojnosti (Uradni list SRS, št. 20-120/65)

razpisuje

Skupščina občine Velenje v soglasju s Skupščino občine Mozirje
prosto delovno mesto

SODNIKA občinskega sodišča Šoštanj

Kandidati, ki izpolnjujejo z zakonom predpisane pogoje, naj se prijavijo komisiji za volitve in imenovanja Skupščine občine Velenje v 30 dneh od te objave.

OSNOVNA ŠOLA BRATOV LETONJE Šmartno ob Paki

razpisuje prosto delovno mesto

HIŠNIKA – KURJAČA

Za nedoločen čas.

Fogoj: KV delavec v lesni ali kovinarski stroki. Stanovanje v šoli. Nastop službe 20. avgusta 1973.

Komisija za splošne in kadrovske zadeve pri Industriji plastike »POLYPEX« Šoštanj

objavlja

naslednji prosti delovni mesti:

• VODJA NABAVNEGA ODDELKA

Pogoj: srednja ekonomska šola in 5 let prakse na podobnem delovnem mestu.

• ADMINISTRATORKA V TAJNIŠTVU

Pogoj: srednja upravno-administrativna šola in vsaj 2 leti prakse. Zaželeno znanje vsaj enega tujega jezika.

Nastop službe za obe delovni mesti takoj ali po dogovoru.

Poskusno delo dva meseca.

Osebni dohodek se določa po Pravilniku o delitvi osebnega dohodka.

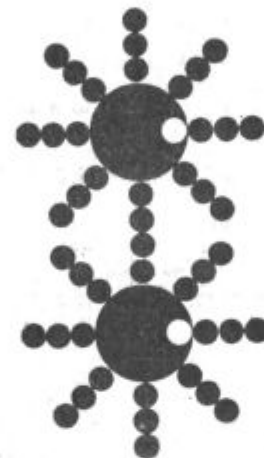
Pismene ponudbe z dokazili o strokovni izobrazbi naj kandidati pošljejo v 15 dneh po objavi na komisijo za vstop in izstop z dela pri Industriji plastike »POLYPEX« Šoštanj, Cesta talcev 3.

ZAHVALA VELENJSKEMU RUDNIKU

Vaščani Lipja, ki spadamu v krajevno skupnost Vinska gora, smo te dni praznovali velik dogodek. Dobili smo nov vodovod, ki je speljan po hribovitem predelu in je dolg skoraj 8 kilometrov, vreden pa 600 tisoč dinarjev. V teh tisočkah je seveda tudi mnogo žuljev od prekopenih metrov po skalnatem terenu. Vendar pa brez žuljev ni šlo. Med mnogimi zastoj napisanimi prošnjami smo zadeli tudi v črno. Naši prošnji je ugodil rudnik lignita Velenje in takoj nakazal 80 tisoč dinarjev. To je bil začetni kapital.

Velenjskemu rudniku se vaščani Lipja iskreno zahvalujemo za odobreno pomoč. Naša zahvala velja celotnemu kolektivu, centralnemu delavskemu svetu in tudi direktorju, ki je pravilno ocenil našo prošnjo. Srečni in zadovoljni smo, da smo člani kolektiva rudnika, ki se zanima in skrbi za naše delovne pogoje. Sedaj pa smo se še prepričali, da rudarskemu kolektivu tudi ni vseeno, kako živimo doma.

Predsednik
režijskega odbora
Franc Avbreht

hotel
paka

Gostinsko podjetje PAKA Velenje

obvešča in priporoča

Draga mamica in očka!
Vse najboljše vama želiva
k vajinemu godu.

Nevenka in Marjan

Za vajin praznik vama poklanjava torto, katero sva naročila v hotelu »Paka«.

Hotel »Paka« sprejema naročila za izdelavo raznih tort, po vaši želji in ob raznih prilikah.

Lepa in okusna torta, zadovoljstvo v vaši družini!

SPOMENIK PADLIM GASILCEM

Gasilsko društvo Velenje-mesto je na dan vstaje odkrilo spomenik gasilcem, ki so padli ali pa bili ustreljeni v drugi svetovni vojni. Spomenik so postavili na ploščadi pred novim gasilskim domom. Na njem so vklesana imena šestih gasilcev. V mariborskem zaporu sta bila ustreljena Simon in Stanko Blatnik, kot borce so padli Andrej Novinšek, Milan Meža in Rudolf Ostrovršnik, kot aktivist pa Matevž Tajnšek.

SPOMINI ŠPORTNIKA JAKOBA GROŠLA

Pihalo je, zato sva se, da se ne bi prehladila, takoj vrnila v dolino. Novo leto sva »ujela« blizu Piešivca. Domov sem se vrnil utrujen, saj sem pretekel okrog 30 km, vendar trezne glave in zadovoljen z napornim treningom. Za trening v novoletni noči sem se odločil, ker resnično nimam vzroka za praznovanje: ne v atletiki, kot ne sicer v življenju nisem napravil ničesar tako uspešno, da se ne bi dalo še bolje izvesti.

O krosih sem dostej molčal, ker mi ne leži. Ena izmed redkih izjem je kros na republiških igrah SDK lani v Velenju. Tekmovanje je bilo prvič in nisem poznal moči tekmecev. Po pravilih zveznih iger, ki jih je sprejela tudi Slovenija, bi naj bila proga dolga 800 metrov; v Velenju smo jo podaljšali na dva običajna meta kroga pri krosih ob rokometnem igrišču okrog stadiona, vendar mi tudi ta dolžina še ni zagotavljala zmago. Pred ogrevanjem sem progó še očistil, napoti so mi bile veje in nekaj bodeče žice. Sodelavci in znanci kluba so kar zahtevali, da zmagam. »Najresnejša grožnja: ustrelim te, če ne zmagas! Na mojo srečo si nihče izmed tekmovalcev ni prejel odziva, zato sem tem lažje povedel. Po prvem krogu sem imel že precejšnjo prednost; da bi me kdo ne presestnil, sem se v drugem večkrat ozrl nazaj, v naglici sem bele lističe na palicah ob progi zametjal z majicami — to se mi je mudilo. Ko sem spoznal, da

»majice« niso nevarne, sem zunanji stadiona popustil, da sem lažje prikazal premoč v zadnjih metrih, misliti sem moral tudi na gledalce na cilju. Tekmovanje je ekipno — šteje ekipa dveh tekmovalcev, sotekmovalec pa je delil 2.—3. mesto, zato sem se toliko bolj veselil zmage, ker me je čakalo potovanje na zvezne igre v Oteševo ob Prespanskem jezeru.

Na zvezne igre sem odhajal izmed štirih tekmovalcev iz Soštanja v okviru podružnice Celje po misljenju drugih kot edin kandidat za medaljo. — vrnil sem se pa edini praznih rok.

Pozanimal sem se, kje bo tekla proga. Dosti sveta v bližnji okolici ni ravno na razpolago. Je peščena obala jezera, kjer bi se globoko pogrezali; so poti v turističnem naselju, tam bi tekli med grmovjem in delali ostre zavoje. Zunaj je strm gozd. Vse take možnosti res pridejo v poštev pri krosih, vendar sem upal, da zelo težavne proge ne bodo izbrali. Po tajnih virih sem izvedel, da bomo tekli zunaj na cesti. Takoj sem si šel ogledat progó, bila bi dolga kakih 1.500 metrov. Sijajno! Kasneje sem šel še sam vprašati. Dobil sem sličen odgovor. Proučil sem vse možne bližnjice, pri prekanju ovinkov na cesti namreč. Cesta je bila pretežno asfaltirana, deloma tlakovana. Nič boljšega si nisem mogel želeti. Vreme je bilo sicer lepo, na sam tekmovalni dan pa je deževalo. Nisem vedel, ka-

ko bi se ogreval, ker so čakali, da preneha deževati. Tekmovalo je sedem ekip, Le Kosovo ni bilo zastopano. Tekli nismo na toliko pričakovani progi in razdalji, ampak samo na delu te proge — 400 metrov v eno smer in nato z obratom nazaj. V zadnjih metrih sem upal, da se bom prebil na drugo mesto, vendar sta me še dva prehitela. Sotekmovalec je bil sedmi, nestrpno sva čakala izide in računala možne kombinacije. Teoretično bi bila lahko tudi prva, v najslabšem primeru pa peta. Zasedla sva četrto mesto — za tolažbo mi je bilo sladko makedonsko grozdje.

Pretečene kilometre sem štel v prvem letu tekanja, sedaj jih ne seštevam več. Približen izračun sem napravil letos februarja — ob preselitvi ekipo SDK iz Soštanja v Velenje. Če predpostavim, da sem vsaj vsak drug dan tekel v Soštanj in domov, dobim v dveh letih številko 7.200 km. Da se ne bi komu zdelo to visoka številka — nedavno sem slišal Rudija Maleta, 38-letnega člana Kladivarja, tekmovalca v teku in hoji, da ima v nogah 110.000 (stodesettisoč) kilometrov treninga. No, ko smo že pri velikih razdaljah, največ sem v enem dnevu pretekel lani ob pikniku atletskega kluba na Slemenu. Drugi so se peljali zjutraj z avtobusom, sam sem tja popoldne tekel. V nižini je bilo nad 30° vročine. Po kratkem postanku na Slemenu sem nadaljeval, ne brez vzroka, do koč na Nrvskih ledi-

nah in nazaj v Sentvid. Po vsej tej dolgi poti, pretečeni v verjetno neponovljivih okoliščinah, nisem občutil nikakršne utrujenosti. Znanec je pripomnil: menda se dobro počutiš, ko si klinično mrtev.

Znani so rezultati letošnjega partizanskega marša v Ljubljani. Naj še nekoliko obudim spomine na ta tek. S prestopom Baleka v naš klub smo dobili okrepitev, da le kaj. Za prvo ekipo torej ni bilo dvomov: Koselj, Vedenik, Balek. Če ta ekipa ne bi bila letos zmagala, potem Velenje ne bi nikoli! Drugo četico smo na osnovi uvrstitve na izbirnem tekmovanju v Topošico in nazaj sestavljali Urbanč, Čajič in jaz. Tudi ing. Dobrovnik, Breznik in Salamon so želeli teči. Startali smo tako s tremi ekipami.

Pri ocenjevanju članov posameznih ekip iz startne liste sem napovedoval končni vrstni red: Velenje I, Kladivar, Olimpija, Velenje II. Čajič me je opozoril na ekipo z nenevarnim imenom tovarena vagonov Kraljevo, češ da tam tečejo sami maratonce. Torej se eno mesto manj za nas. Po startu sta se takoj odlepili ekipi Velenje I in Kraljevo. Sam bi najraje stekel za njimi, vendar je Čajič svaril pred prenatrjenostjo in opozarjal na naš bojni načrt: ekipe, ki bi jih s tempom uničila naša prva ekipa, bomo poskušali premagati tudi mi. Dolgo smo tekli skupaj z Olimpijo. Uporabiti smo morali precej hitrih vložkov, da smo se jih znebili. Pred vzponi smo se zelo približali Kraljevu, ki je zaostajalo za našimi. Upali smo, da jih bo Golovec uničil in bomo še mesto višje. V dveh nastopih doslej sem se razvdlil, lahko

sem se sprehajal in še pomagal prvo leto Zekšu, drugo Pievelju; tokrat pa sem bil sam s seboj polno zaposlen. Pri teku navzdol mi je res šlo, toda navkreber nisem bil kot prej. Tako imenovane »vagonce« smo ob koncu vzponov le prehiteli, bili smo na drugem mestu! Navzdol nam ni in ni šlo. Vagoni so nam ušli. V ravnini nas je ujela ekipa Kladivarja. Prvič smo zdrsnili na četrto mesto, dotlej so se nam še nasmejale tepe spominske plaketice. Stvar je postala resna. Ca-

steča imena. Tu je glava skoraj važnejša od nog. Dragi bratci, opisal sem nekaj doživetij s tekmovanjem. Mogoče je kdobral samo to, kar je bilo napisano. Zelel sem še veliko več. Med vrsticami namreč piše, da je atletika življenje v malem: rojstvo, rast, uspehi, razočaranja, izkušnje. Pri branju starih športnih časopisov naletimo na slavna imena, ki danes nič ne pomenijo, tudi njihovi dosežki tonejo v pozabo. Ali ni to podobno menjavi človeških generacij? Ne vem,

RADOST MLADOSTI

jič je vzel s seboj elastični povoj, da bi vlekl najbolj izrpanega. Z Urbancom sva iz gledala le bolj spočita, okrog pasu sva si zavezala povoj in Čajiča poskušala vleči. Vse-skozi sem mislil, da na 25 km ne morejo biti trije enaki. Naš letošnji tek to zanika. Z Urbancom nisva uspela niti za trenutek nategniti povoj in tako res pomagati Čajiču, zato smo se razvezali in tekli vsak zase. To pa smo zmogli. Občutil sem pomanjkanje treninga — pot do Velenja je polovico krajša kot v Soštanj, komaj se ogrejem in že je konec. Osvajali smo četrto mesto, Čajičeva bojazen pred Kraljevom se je uresničila, premagali pa smo Olimpijo. Pri svoji napovedi sem se zmotil samo pri tretje-uvrščeni ekipi. Lanska in letošnja uvrstitve velenjske druge ekipe v Ljubljani potrjujejo, da za uspešen nastop na tem tekmovanju niso potrebna ble-

all sem uspel kakega atletiki doslej nenaklonjenega bralca prepričati, da to ni nek frfr, ampak resna zadeva.

Mladi, atletika je vaša! Združili boste prijeto s koristnim. Razvili boste telesne sposobnosti, spoznali, da je tu le malo podarjenega, za večje dosežke je potrebno veliko truda. Morda bo atletika postala tudi razlog več, da bi lepo živeli svojo mladost.

Menim, da sem dolžan povedati ime sošolca, zmagovalca na krosu pred štirinajstimi leti, ing. Miro Srot iz Pesja je. S svojo zmago si mi odpril dotlej nepoznan svet. Lep je. Hvala ti!

Nekateri se boste najbrž našli v mojem pisanju, čeprav vas pomensko ne imenujem — prav zaradi vas sem pisal.

Mogoče bo kdo našel med branjem kakšno misel zase — tudi vam sem namenil ta sestavek.

KONEC

PRI TABORNIKIH V RIBNEM

BOŽA PILIH: »Ker so ugotovili da dobro kuham, sem prevzela vlogo kuharice. Kljub temu, da imamo na jedilniku tudi gobe, se doslej še nihče ni zastrupil.«

TONE DE COSTA: »Letos smo se prvič odločili za množično taborjenje. Vsakdo, ki želi, se lahko seznanil z življenjem skavtov in preživi dopust v tem lepem predelu Gorenjske.«

PETRA RADŠEK: Na taborjenju je prijetno...«

Med taborniki je tudi Cevaljanka ICA ROJSEK

Gorenjska se je svetila v soncu, ko smo drveli mimo nje po cesti ki je bila polna avtomobilov tujih obiskovalcev. Res je lepa ta naša pokrajina, toda kaj ko se ni bilo časa ustaviti in si pogledati vseh teh lepot. Krenili smo naprej proti Bledu. V Radovljici pa smo zavili na levo, mimo tesno strnjanih hiš, dokler jih nismo pustili za sabo in se pripeljali v prijetno senco košatih smrekovih gozdov. Pot se je vijugala med temi mogočnimi drevesi in postajala vse ožja. In nazadnje smo pred sabo zagledali cilj. Slovensko zastavo, ki se je vila med smrekovimi vrhovi, okoli nje pa v krogu postavljene šotore; pripeljali smo v tabor naših tabornikov — odreda »Pusti grad«.

Sprejeli so nas s taborniškimi pozdravi, vendar pa se niso dali motiti pri svojem delu: eni so lenarili, drugi so šivali in pletli, tretji pa so čas preganjali z igranjem šaha in drugimi igrami. Mi pa smo z njihovim starešino in ekonomom sedli pod šotorsko krilo in se zapletli v pogovor.

Starešina v taboru je Tone De Costa, pozneje pa se nam je pridružil tudi njegov brat Dušan De Costa, ki je taborovodja. Povedala sta nam, da je v taboru trenutno petinpetdeset ljudi in da v tej smeni taborijo starejši taborniki. To so predvsem dijaki iz RSC in gimnazije, za tri dni pa so pripeljali tudi študentje. Njihov dnevni urnik je sestavljen približno takole: ob sedmih zjutraj vstajanje, nato pol ure jutranje telovadbe, za tem pa umivanje v Savi. Zbor je ob osmi uri, nato zajtrk in urejanje tabora. Sledi gozdna šola, po tej pa se lahko ukvarjajo s športom oziroma normalnim taborniškimi življenjem do desete ure. Ob deseti gredo na kopanje, ob enih pa imajo zopet zbor in kosilo, nato pa počitek do tretje ure. Po počitku sledi šport in igre v naravi, zvečer pa se zberejo ob tabornem ognju, kjer pojo pesmi in se zabavajo s programom. V posebnem, precej velikem šotoru imajo tudi disco klub, kjer se tisti, ki se naveličajo sedenja ob taborniškem ognju, lahko razvedrijo s plesom. Vsak večer, kar je pri tabornikih normalno, pa je straženje tabora, da se slučajno ne bi sovražnik spomnil in jih napadel. V bližini njihovega logora sta namreč še dva tabora, kjer so taborniki iz drugih krajev in lahko bi jim zadišala zastava, vsekakor pa tudi želja, da bi »sovražnika« osramotili zaradi morebitne nečujčnosti in nepazljivosti. To se jim zaenkrat še ni posrečilo.

Tabor lahko sprejme okoli sto ljudi. Kuhamo si sami, saj imajo zelo dobro kuharico. K zajtrku, kosilu in večerji jih namreč kliče študentka Boža Pilih, katero so vsi brez izjeme pohvalili kot izvrstno kuharico. In ko smo jo vprašali, kje se je naučila kuharske umetnosti, je sledil preprost in skromen odgovor: pri mami. Boža je svoje počitnice že enajstkrat preživela na taborjenju z odredom Pusti grad pa skupaj taborniki že sedmič. Sedmo leto njihov odred tudi obstaja. Veliko je v taboru takih, ki so že stari in prekaljeni taborniki. Okoli petnajst pa jih je, ki skrbijo za ureditev tabora pred prihodom prve

izmene in potem, da v taboru teče vse tako kot je treba. Tone in Dušan sta podarila, da bi brez teh tabornikov bilo težko. Saj leti učijo novince tudi njihovih navad, reda in veščin, ki jih tabornik mora znati.

Ko se bo starejša skupina poslovila, pridejo na vrsto otroci. Ti bodo taborniki v dveh izmenah, prišli pa bodo iz šoštanjskih šol, velenjskih, iz Topolšice, Smartnega ob Paki, in Pesjega. Te mlade tabornike je treba naučiti taborniškega življenja, veščin in samostojnosti. »Tako se bodo

DUŠAN DE COSTA: »Poleg tega, da sem taborovodja, skrbim še za naš nacionalni park, v katerem je polno jurčkov.«

lahko tudi sami znašli, kar bodo kje v kakšni, njim neznani naravi«, pravi Tone De Costa.

V taboru imajo tudi starševalni stroj, ki so ga kupili za 250 dinarjev. Tako si vse sami zašijejo, sami pa so si popravili tudi šotore. Eden izmed poglavitnih problemov, ki jih tare, je vsekakor finančni, saj so dobili dotacije samo 5000, akontacije pa 2500 dinarjev. Vendar pa, ker vidijo, da se je odred Pusti grad resno lotil dela, jim veliko pomagajo tudi delovne organizacije, svoj prispevek pa je dala tudi občina. Veliko jim je pomagala tudi banka, ki jim je pred leti dala posojilo 60.000 dinarjev, da so si lahko nabavili opremo. Sedaj so še dolžni le 10.000, saj so jim letos brisali 20.000 dinarjev. Pomaga jim tudi vojska, ki jim posodi »voki-tokije« in ZB, ki jim da filme.

Drugi problem pa jih je spremljal do letošnjega leta. To je bila nekakšna podaljšana šola za otroke. Na taborenje so jih spremljale učiteljice in tako ni bilo tiste zaželeno sprostitev otrok, kot so si jo stari taborniki želeli. Otroci so celo izjavili, da na taborenje ne bodo več hodili, če bodo z njimi učiteljice. To je tudi razumljivo, saj se otroci z nekom, ki jih čisto po šolsko nadzoruje, ne morejo sprostiti in jih taborniki niso mogli naučiti tistega, kar

bi bili radi. Ta problem se bo letos verjetno uredil in zadovoljni bodo starejši taborniki, še bolj pa otroci.

Ce se vrnemo nazaj na to starejšo ekipo, ki trenutno tabori, moramo povedati, da tudi snemajo film o življenju tabornikov. Film snemajo predvsem v propagandne namene, da bi si pridobili čimveč mladih pristašev, režira pa ga študent režijske akademije, Andrej Mlakar. Sami so si uredili tudi igrišče za odbojko, rokomet in nogomet, kjer prirejajo prave turnirje. K tem športnim panogam so priključili tudi streljanje. Organizirane imajo tudi vodniške tečaje, kjer pripravljajo starejše tabornike za vodstvo mlajših ekip. Program za taboritev

pa si pripravijo kakšne tri mesece prej. Seveda pridejo včasih tudi majhne spremembe, toda te so že predvidene, tako da ji ne morejo ogroziti njihovega prvotnega urnika.

Se marsikaj smo se pogovorili s Tonetom in Dušanom pa tudi z ostalimi o njihovem taboru. Kdo bi napisal vse besede, ki so bile izgovorjene? Dovolj je, če povemo, da so bile polne navdušenja nad taborjenjem v naravi, kjer se človek sprosti in se vrača nazaj k prvotni obliki življenja. Istočasno, da je to koristno, je tudi poučno. Saj se vsak nauči veščin, ki jih na prostem potrebuje in ko bodo otroci odrasli, jim narava ne bo nikoli tujec.

Najbolj popularen v taboru pa je seveda Žan

Cene v poslovalnicah

Tudi ta teden smo mao povprašali po naših trgovskih poslovalnicah v Velenju in Šoštanj. Dobili smo naslednjo razpredelnico, ki pa se bo v naslednjih dneh že spremenila, saj se cene zelenjave in sadja spreminjajo iz dneva v dan. Moramo tudi povedati, da so cene v poslovalnici ERA — samopostrežna na tržnici nekoliko višje, ker je zraven vračunana še embalaža.

	Poslovalnica ERA Cankarjeva ul.	Poslovalnica Merx Šoštanj	Poslovalnica ERA Kidričeva ul.
Paradižnik	4,70	4,50	4,35
Kumarice	4,30	3,00	3,00
Paprika	10,00	8,80	10,55
Krompir	3,30	3,40	3,55
Cebula	4,70	4,80	5,00
Solata	6,00	—	6,00
Spinača	—	—	—
Korenček	5,80	—	6,40
Breskve	8,00	8,50	7,25
Hruške	8,00	—	7,85
Jabolke	6,00	7,40	8,85
Marelice	10,00	—	—
Banane	—	6,70	7,05

OBVESTILO BRALCEM

Tudi v naše uredništvo čedalje bolj prodira čas dopustov. Prišlo je »sušno obdobje«. Bolj časnikarji tekamo okoli, tem manj sočnih novic prinesemo v redakcijo. To je za nas najtežji čas.

Končno pa smo tudi dopustniško razpoloženi in že nekoliko utrujeni. Zato željno pričakujemo oddih. Razmišljali smo, kako bi časnik izdajali tudi v tem času. Toda tako maloštevilna ekipa treh novinarjev, če kdo manjka, ne more nometno izdajati tednika. Smo trije novinarji in vsakega težko pogrešamo. Poleg tega pa zna doslej le urednik časnik tehniško oblikovati in urediti.

Odločili smo se, da bomo za deset dni zaprli redakcijo in vsi odšli na kolektivni dopust. Vemo, da to ni najboljše. Vendar ne gre drugače. Našo odločitev so uvideli tudi člani izvršnega odbora občinske konference SZDL in jo podprli. Prepričani smo, da nas boste razumeli tudi vi, dragi bralci in ne boste zamerili, ker nekaj časa vaš tednik NAS ČAS ne bo prestopil praga vaših domov.

Uredništvo

Ljubzenski trikotnik

MALI oglasi

PREKLIC

• Izjavljam, da nisem plačnica vseh morebitnih in že storjenih dolgov za možem Jožetom Suscem. Zena Cilka Suscec, Skate 117, Velenje.

PRDAM

• PRIMO 150, dobro ohranjeno z rezervnimi deli, prodam. Stane Sevnčnikar, Podkraj 11, Velenje.